

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“Günün birinde, ben
olmanın ne demek
olduğunu bulurlar belki.”

BİZZSİZ DÜNYA

HEINZ HELLE

Çeviri: Semih Uçar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

BİZSİZ DÜNYA

Orijinal Adı: Der beruhigende Klang von explodierendem Kerosin

Yazarı: Heinz Helle

Yayın Yönetmeni: Enis Köksaldı

Çeviri: Semih Uçar

Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Mart 2017

ISBN: 978-605-4820-50-4

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 34590

© Suhrkamp Verlag Berlin 2014

Türkçe Yayım Hakkı: Kalem Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

KAFKA, Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.'nin
tescilli alt markasıdır.

Basım ve Cilt: GD Ofset Matbaacılık ve Tic. San. A.Ş

Atatürk Bulvarı, Deposite İş Merkezi,

A5 Blok, 4. Kat, No: 407

İkitelli OSB, Başakşehir / İstanbul

Tel: (0212) 671 91 00 Faks: (0212) 671 91 90

Sertifika No: 32211

Yayımlayan:

Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

BİZSİZ DÜNYA

Heinz Helle

**Almanca aslından çeviren
Semih Uçar**

KAFKA®

Küçük bir çocuk henüz

Kendine, ne için bütün bunlar, diye soruyorsun ve sonra yine aklına geliyor: türün korunması. Saha küçük, çimen delik delik ve kuru, çizgiler tebeşirle çizileceğine kazılmış ve çizgilerin ardında tek bir dizi bank var sadece. Saha banliyöde bir yerlerde, köşe bayrakları sarı, ki her yerde sarıdır onlar, ve kulübün girişinin yanında tanınmamış bir bira imalathanesinin arması asılı. Dışarı çıkıyorlar, üzerlerinde sarı-mavi ve yeşil-beyaz formaları, bodrum merdivenlerini tırmanıyorlar, erkek çocukları, sekiz dokuz yaşlarındalar, sen de onları seyre diyorsun, çünkü senin türüne mensup olanların, kendilerine büyük anlam ifade eden bir şeye sahip olmaları, yaşamlarında silah veya şiddet olmadan uğruna savaştıkları bir şeyler olması sevindiriyor seni. Orta saha çizgisinin yakınında, tam sahaya girecekleri yerde duruyorsun, ellerini çırpıyorsun ve sevinçlisin. İçlerinden biri sana bakıp gülümsüyor.

Küçük bir çocuk henüz. Kalede duruyor. İlk defa kaleci oluşu bu. İyi, diye düşünüyor, kaleye geçmemi istiyorsanız geçerim, benim açımdan sorun yok. Başta bir şey olmuyor. Bir süre sonra şu yeşil-beyazlı forvet, topla tek başına ona doğru koşmaya başlayınca bir şey düşünmüyor ve yeşil-beyazlı forvet de topa vurmuyor, gittikçe yaklaşıyor, kaledeki hâlâ bir şey düşünmüyor ve yeşil-beyazlı forvet biraz daha yaklaşıyor ve kaledeki sonra birden, hay

Allah, diye düşünüyor, bu topu tutmam gerek, tutacağım, kendimi iyi hissediyorum çünkü, annemle babam da geldi, ekstradan beni seyretmek için geldiler ve buraya gelmeden McDonald's'tan 20 Chicken McNugget aldık, devre arasında ekşi tatlı sosla birlikte onları yiyeceğim, ama bugün beni niye kaleye geçirdiler ki, aslında defansım, hem de iyi bir defansımdır, ama kaleciliğim de iyi herhalde, ama nereden bilsinler ki bunu, hayatımda daha hiç kaleye geçmedim, antrenmanda bile geçmedim, orta açıldığında kendimi kısıtığım için hep azar işitiyorum, ama şimdi korkmuyorum, kısmayacağım şimdi kendimi, yeşil-beyazlı geliyor, vur hadi, vur artık, korkmuyorum, gel hadi gel seni yeşil-beyazlı. Ve birdenbire, korkmamasının, bu topu tutacak olmasının, iyi bir kaleci olmasının belki sadece bir sanıdan ibaret olduğunu düşünüyor ve o an yeşil-beyazlı forvet topu rahat bir hareketle uzak köşeye gönderiyor, kaleci topun arkasından sıçırıyor, sıçırıyor ama zerre kadar yakalama şansı yok, ama bir ödleğ gibi de görünmek istemiyor. Maç sekiz-sıfır bitiyor.

Gidiyorum

Bir şeyler yapamaz mısınız?

Her şeyin üzerinde, patlayan kerosenin sakinleştirici sesi var. Grönland gri. Bir Airbus A310'a ne kadar portakal suyu sığar acaba? Hosteslerin cazibesinin, servis yaptıkları sırada dünyaya olan uzaklıklarıyla bir ilişkisi olmalı. Ölümün bastıran yakınlığıyla. Plastikten yapılma hava ve gülüş.

Birbirimizle vedalaşırken tünelden sıcak bir rüzgâr esiyordu. Plastik tavuğun üzerindeki folyoyu çıkarıyorum. Her şey iyi olacak, dedi. Bir şey daha dedi ama sadece ağzının açıldığını gördüm, arkasında metro gürleyerek ışığa çıktı ve ağzı tekrar kapandı. Kapılar açıldı, kalabalık önümüzden geçti. Bunu tekrar söylemeyeceğini biliyordum. Uçak kalkış pistine yöneldiğinde, neden gidiyorum, diye sordum kendime. Türbinler bir anda uğuldamaya başlayıp da yerime sıkıştırıldığım ve bir ateş topu hayal etmek için, yanmış bedenleri hayal etmemek için, karlar içinde durup hiç konuşmadan, dişleri yerlerinden fırlamış, simsiyah ve burunsuz yüzlere bakan kurtarma ekiplerini hayal etmemek için var gücümle uğraştığım sırada, neden gidiyorum, diye sordum kendime. Neden gittiğimi çok iyi biliyorum. Karanlık çöküyor. Bir bira iyi giderdi.

Günün birinde, burada olmanın, bunu görmenin ve o esnada bunu hissetmenin ne demek olduğunu bulacaklar

belki. Ben olmanın ne demek olduğunu. Yapısının açıklanması aynı anda içeriğini açıklayacak denli benzersiz, şahane ve harikulade bir karmaşıklık ve frekansı olan belli bir nöron modeli keşfedecekler. O zaman şöyle diyecekler: Bilincin ne olduğunu biliyoruz. Ve sonra bilinci sentetize edebilecekler. Sonunda Ben'in kontrolünü ele geçirecekler. O zaman onların yanına gidip, onu sevmeyi bırakmam, asla, diyeceğim. Bir şeyler yapamaz mısınız?

Yüzümün üzerinde duran sıcak havlu neredeyse soğudu bile. Öndeki sehpayı kapatıyorum, koltuğumu dik konuma getiriyorum, New York'a inişe geçiyorum. Kontrollü alçalmanın yalancı huzuru. Bir jet motorunda patlayacak bir şey olmadığını biliyorum aslında. Sonra diğer pencerelerin ışıkları ve bekleyiş, alçalış, bekleyiş, alçalış ve gürültülü, kurtarıcı bir çarpma sesi. Hiç uçak korkum yok, diye düşünüyorum iniş pistinde yol alırken. Nihai park pozisyonuna varana dek kemerlerimi çözmiyorum. Pencereimin önünde iyi ışıklandırılmış, boş, asfalt yüzeyler. Belki de gitmem yanlıştı. Ama başka beynim yok.

Onu düşünmemeye çalışıyorum

O halde gidiyorum. Bir havaalanı binasından dışarı çıkıyorum, bir çanta taşıyorum, ağır bir çanta, siyah bir gökten beyaz noktalar düşüyor. Önümde taksiler, arkamda bir varış terminali, terminalin içinde grinin açık tonlarında ıslak ve parıldayan linolyum zemin, zeminin üzerinde insanlar, valizler, kırmızı, sarı, siyah veya kahverengi renkte içecek otomatları ile yapay deri döşenmiş demir oturaklar, camdan sürme kapılar, camdan otomatik sürme kapılar, havaalanına inenler, onları almaya gelmiş olanlar, gümrük kontrolü, bagaj bandı, diğer birçok bagaj bandı, pasaport kontrolü, koridorlar, bayraklar, bilgi ve yasak işaretleri, yürüyen merdivenler, yürümeyen bir merdiven, havaalanı ve uçak arasındaki bir kolda yer alan ve körük adını verdikleri bir koridor, bir uçak, Atlas Okyanusu ve o.

Kendimi bir taksinin yumuşak döşemeli arka koltuğuna atıyorum, bir adres söylüyorum, taksi şoförünün benden farklı bir ten rengi olduğunu fark etmemeye çalışıyorum, taksi şoförünün ten rengi sırf benden farklı diye, anlaştığımız miktar olan 60 doları çıkardıktan sonra cüzdanımı olabildiğince hızlı bir şekilde tekrar yerine sokmaya çalışıyorum. Radyoda İngilizce sesler ve tanıdığım ama tanımama rağmen kulağıma tam da burada, tam da

şimdi yabancı gelen bir müzik. Siyah gökten düşen beyaz noktalar büyüyor ve sayıları artıyor, ışıklar daha sarı ve daha düzensiz, koni biçimli far ışığının vurduğu yerdeki asfalt daha parlak ve daha geniş hale geliyor ve altımdan daha hızlı kayıp gidiyor. Yukarı çıkıyor, aşağı iniyor, yukarı çıkıyor, viyadükler, rampalar, inişler, çizgiler sarı ve nokta nokta, tekerlekler yerdeki beton plakaların arasındaki yarıklara çarpıyor ve bir an geliyor, göğün siyahlığı bir başka siyahlıkla örtülüyor, güneş olmamasına rağmen evlerin gölgeleri, şimdiye kadar gördüğümde daha büyük ve çoklar, sonra pat diye şu meşhur köprülerden birine ve çelik, ışık ve arabalardan ibaret bir curcunanın içine giriyoruz, ışıklar kırmızı, mavi ve yeşil renkte, aslında bu inanılmaz şehirdeki inanılmaz ilk izlenimlerden çok etkilenmiş olmam gerek, diye düşünüyorum, tahminen bu inanılmaz şehirde inanılmaz ilk izlenimlerden çok etkilenmiş olmak tam da böyle bir histir, diye düşünüyorum ve telefonu cebimden çıkarıp ona şu mesajı yazıyorum: inanılmaz.

Eski bir endüstri binasına varıyorum, şoföre söyledğim adres bu, parasını veriyorum, iniyorum, paspasın altında bir anahtar duruyor, asansörde hidrolik yağ kokusu var, beşinci katta iniyorum. Ev küçük ve ısıtılmamış, valizi açıyorum, içinde, üstümdekilerin üzerine giyebileceğim sıcak giysiler arıyorum, sonra evden, asansörden ve apartmandan çıkıyorum, geniş yaya geçitlerinin üzerinden, karanlık, ıssız depoların önünden geçiyorum, ta ki

karanlık ve parmaklıklı vitrinlerin önünden geçip gidene, bir sokağın köşesindeki vitrinlerden birinin ışığı yanana kadar, sonra yarıya kadar indirilmiş parmaklıkların altından sıkışarak girip, küçük aralıklarla yan yana dizilmiş ve üzerleri bolca ambalaj dolu rafların önünden geçiyorum, ekmek, cips, bira ve gazete alıyorum. Parayı ödüyorum ve hâlâ kapanmayan dükkândan çıkıyorum, kasada bağırışlar oluyor, kasiyerle iki müşteri küfürleşiyorlar, birbirlerine mi, dünyaya mı, tedarikçilere mi, maliye memurlarına mı, yoksa karılarına mı, bilmiyorum, sanıyorum Lehçe konuşuyorlar.

Eski endüstri binasına dönüyorum, kısa yatağa uzanıp ince battaniyelerin altına giriyorum, üstlerine örttüğüm giysiler çok daha kalın değil, ekmekle cipsi yiyip birayı içiyorum ve gazetede yazılı olan harflere bakıyorum, belki de bu sabah uyandığım yerde hava yeniden aydınlanmış olduğundan olacak uzun bir süre uyuyamıyorum. Hava çok erken olduğu için mi, yoksa çok soğuk olduğu için mi uyuyamıyorum, bilmiyorum, içerisi yeterince karanlık ve ara sıra evle nehir arasındaki yassı çatıların üzerinden karşı taraftaki ışıklı kulelere bakıyorum, yarın oralarda bir yere gidip işyerimi göreceğim, hâlâ ve hâlâ ve hâlâ uyuyamıyorum ve bu duruma ne sıkılıyorum ne sinirleniyorum ne de başka bir şey, neden uyuyamadığım hakkında hiçbir fikrim yok, bu konu hakkında bir fikrim olması gerekmez mi, diye soruyorum kendime, bu konu hakkında değilse bile başka bir konu hakkında bir fikrim olması

gerekmez mi, gerekiyorsa hangi konu hakkında, sonra, bu durumda o ne yapardı, diye soruyorum kendime, tabii bu, işi daha iyi bir hale getirmiyor, o yüzden onu düşünmemeye çalışıyorum, tabii bu yüzden daha da fazla düşünüyorum onu, kahretsin, sonra şükür, sabah olmasa bile hava aydınlanıyor, yataktan, odadan ve evden çıkıp kütük gibi olmuş bacaklarımla brandaların üstünde yürür gibi ve buhar yapan nefesimin içinden geçerek metro istasyonuna yürüyorum. Arabaların üstünde kırağı.

Bazen etrafıma bakıyorum

Bir yazı masasının başında oturuyorum. Aynı diğerleri gibi bir yazı masası. Etrafımda başka yazı masalarına oturmuş başka insanlar var. Hepimize, yerine getirdiğimiz takdirde, karşılığında yiyecek içecek, giyecek ve kalacak yer alabileceğimiz bir şey verecekleri bir görev verilmiş. Benim görevim sorunlara çözüm bulmak. Herkesin görevi bu. Görevlerimiz sadece sorununa göre farklılık gösteriyor. Önümde bir bilgisayar duruyor. Yanımda insanlar oturuyor, onların da önünde bilgisayar var. Benim önümde de birisi oturuyor. Bazen yazıyoruz, bazen okuyoruz, sonra tekrar yazıyoruz, konuşmuyoruz. Yazdığımız şey okuduğumuz şeye göre belirleniyor. Okuduklarımızı, bizden ya daha fazla ya da daha az güç ve nüfuz sahibi insanlar yazmış. Bizden daha güçlüler tarafından yazılmışlarsa çok dikkatle okunmaları lazım. Eğer öyle değilse, gerek yok. Yazdıklarımız bizden ya daha fazla ya da daha az güç ve nüfuz sahibi insanlar tarafından okunuyor. Güç sahipleri bizi her şeyi yeni baştan yazmaya zorlayabilirler. O kadar güçlü olmayanlar ise umurumuzda değil. Ağır-lıklı olarak, bizden beklenenleri yazıyoruz.

Bir yazı masasının başında oturuyorum, yanımda camdan bir duvar var. Duvarın ardında bir sokak, tipi, hızlı

insanlar ile yavaş arabalar, önümde yazı programının boş, beyaz sayfası. Sonra, yazı programının beyaz sayfasında harfler, kelimeler, bir cümle. Cümle, çözmeye çalıştığım problemle ilgili. Dikkatle inceliyorum. Kelimesi kelimesine, harfi harfine. Sonra bir tuşa basıyorum ve tekrar kayboluyor, sayfanın beyazında eriyip gidiyor. Bugünün salı olduğunu, yakında, çözmeye uğraştığım problemlere dair bir konuşma yapmak ve bu konuşmada, gözüme ümit verici gözüken çözümleri genel hatlarıyla açıklamak zorunda olduğumu biliyorum. Problemleri, sadece benim betimleyebileceğim gibi betimlememin, çözümleri sadece benim açıklayabileceğim gibi açıklamamın önemli olduğunu da biliyorum, yoksa yaptığım işi bir başkası da yapabilir. Bunların hepsini biliyorum ama hiçbir şey yapmıyorum. Bilgisayarın ekranına bakıyorum ve hiçbir şey yapmıyorum. Yazı programının beyaz sayfası üzerindeki imleç düzenli aralarla yavaş yavaş ve hafifçe yanıp sönüyor.

Bazen etrafıma bakıyorum. İki sıra arkamda bir kadının oturduğunu görüyorum, koyu renk saçları, gümüş küpeleri var, ona baktığımı fark ediyor, o da bana bakıyor, sonra gözlerimizi kaçırıyoruz. Biraz daha bilgisayarımın ekranına ve pencereden dışarıya bakıyorum, duvar, sokak, kar ve arabalar görüyorum, yine ona bakıyorum, o da bana bakıyor. Evrimin ona yapmasını söylediği gibi, karşı cinse mensup birinin görüş alanı içindeki varlığına mı reaksiyon gösteriyor sadece, diye soruyorum kendime.

Fenotipik özelliklerimi iyice bir kontrol ettikten sonra genetik mirasımı almaya ilgi duyuyor mu veya bende bir şeyler; büyüleyici, güzel, özel veya iğrenç, kötü, üzüntülü bir şeyler, sözlerle anlatamayacağı, elinde kanıtı olmasına rağmen var olduğundan emin olduğu bir şeyler keşfetmiş midir ve ona her baktığımda bana bakmasını nahoş bulmasına, uyarılma ve iğrentiden tüyleri ürpermesine rağmen nasılsam tam da öyle olduğum için bana bakmaktan kendini alamıyor mudur acaba, diye soruyorum kendime.

Bilgisayarımın ekranına bakıyor, düşündüğüm şeyin saçmalık olduğunu aslında gayet iyi bildiğimi düşünüyorum ve neden böyle düşündüğümü kendime soruyorum. Ve sonra, işyerimdeki herhangi bir kadını düşünüyor olduğum gerçeğinin; artık onla benim bir şansımız olmadığı anlamına mı geldiği, bunun farkında olmasam da onu gerçekte artık istemediğim veya isteyemeyeceğim veya isteyememeyi istediğim anlamına mı geldiği, üzerine düşünmeye başladım yine diye düşünüyorum. İstemek bana insanın ne kadar istese de kontrol altına alamadığı bir şeymiş gibi mi geliyor, diye düşünmeye başladım yine, diye düşünüyorum. Ve anlam kademelerinin bulanıklaşmasına karşı bir ilaç var mı, bilmiyorum. Benim problemim, bana burada, işyerimde verilen problem değil de anlam kademelerinin bulanıklaşması mı, onu da bilmiyorum, hayır, benim şahsi problemim bu, ama başımdaki bu soruna karşı bir ilaç olsaydı, ne olduğu da önemli değil, iyi olurdu.

There is a problem with your insurance¹

Personel şefinin ofisine giriyorum, adı Rita ve beni birkaç dakika içinde kabul edecek, ofisi bölen kahverengi duvarlar arasına sıkıştırılmış suni deri koltuğa oturuyorum, bölme duvarların arkasında her ırk ve yaştan kadınlar oturuyor, bacak bacak üstüne atıyorum ve personel şefi beni çağırıyor.

Hello.

Hello.

There is a problem with your insurance.²

Ne gibi bir problem olabileceğini bilmiyorum, tek bildiğim bir sigortamın olduğu, bir şey demiyorum, ama iri iri açılmış gözlerle şefe bakıyorum, gerçi aşırı iri de değil, sonuçta kaba, kuşkucu veya ukala bir izlenim bırakmak istemem.

There is nothing in the contract about who pays for the cost of shipping your body to Germany.

I don't understand.

If –god forbid– you died over here.³

Sigorta poliçemde bütün masrafların yüzde yüz karşılandığını biliyorum, bildiğimi de söylüyorum.

¹(İng.) Sigortanızla ilgili bir sorun var.

²Merhaba. Sigortanızla ilgili bir sorun var.

³Kontratınızda cesedinizin Almanya'ya nakil masrafının kim tarafından karşılanacağı konusunda hiçbir şey yok.

Anlayamadım.

Ya –Tanrı esirgesin– burada ölürseniz.

But it says in my certificate that one hundred percent costs are covered.

Yes, I saw that. But it doesn't say who will pay for the shipping of your remains to Germany.

But isn't that included in one hundred percent?

It doesn't say so.

I am sure it is included.

I am afraid that is not enough. I will need your insurance company to confirm that.⁴

Başımı sallıyorum, ayağa kalkıyorum, elini sıkıyorum, mükemmel ve beyaz dişlerine bakıyorum, bu dişlerin arasından şaşırtıcı derecede yüksek sesle bir, bu tatsızlık için özür dileriz, duyuluyor veya bir, işbirliğiniz için teşekkürler veya bir, böyle yapma şimdi ama seni geri zekâlı; bilmiyorum, dinlemiyorum, Almanya'da sigortamı yapanlar hâlâ yerlerinde midirler, onu düşünüyorum, yerlerindeyseler, bedenimin transfer masraflarını, ben artık o bedenin içinde olmasam da veya en azından, içinde olduğumu artık bilmesem de karşılayacaklarını yazılı olarak tasdik edip edemeyeceklerini soracağım, çünkü tahminimce ben oyum, bedenimim yani.

Asansöre binmek istemiyorum, hareket etmek istiyorum, merdivenlere açılan kapıyı açan büyük, parlak çubuğa bastırıyorum, merdivenlere çıkıyorum, basamakları

⁴ Ama poliçemde masrafların yüzde yüzünün teminat altında olduğu yazıyor. Evet, onu gördüm. Ama sizden geriye kalanların Almanya'ya nakledilme masrafını kimin karşılayacağı yazmıyor.

Ama o da yüzde yüze dahil değil mi?

Öyle bir şey demiyor.

Eminim dahildir.

Korkarım bu yeterli değil. Sigorta şirketinizin bunu teyit etmesi gerekiyor.

görüyorum. İlk basamağa ayağımı atıyorum, beton bir basamak, klong diye bir ses çıkıyor, basamağın kenarı çelik bir destekle güçlendirilmiş, ikinci, üçüncü, dördüncü basamaklara basıyorum, onlardan da klong diye bir ses çıkıyor, beşinci, altıncı, yedinci basamaklara basıyorum. Duvarlar da sarıya boyanmış. Ara kata giriyorum, tok diye bir ses çıkıyor, beton burada çıplak ve mat, sonra yine klong, klong sesi çıkıyor ve daha fazla sarı duvar, ışık ise yapay ama göz almıyor. Altıncı kata varıyorum, beşinci, dördüncü, üçüncü, ikinci ve bir anda kalong diye bir ses. Bir çelik destek gevşemiş, bir cıvata yıllar içinde üzerine inen çok sayıda ayak yüzünden muhtemelen yerinden çıkmış, ortaya yuvarlanmış ve bodruma düşmüş, orada sakız kâğıtları, çakıl taşları ve toz toprakla birlikte süpürülüp çöpe atılmış ve büyük bir sakız kâğıdı, çakıl taşı ve toz toprak yığınının altında ve artık belli bir cıvatanın parçası olmayan başka pas kalıntılarının arasında duruyor, yavaşça ufalanacak, ufalanacak ve tozlar içinde ince, sert, özel bir toz haline gelecek.

Sokağa çıkan kapıyı açıyorum, binanın en son basamağından sığıyorum. Şimdi süzülüyorum artık ve deoksiribonükleik asit dizilimine kaydedilmiş vücut yapım, çocukluğumun çeşitli anları ile okul eğitimimin içeriğini hatırlama becerim, bir zamanlar sahip olduğum veya bastırdığım veya unuttuğum hisler, beni etkilemiş veya paramparça etmiş veya şımartmış insanlar, 9.964,5 gün önce babamın bir spermiyle annemin bir yumurta hücresinin kaynaşması sonucunda bu yarı geçirgen, etrafını

saran gaz karışımından belli belirsiz ayrılmış nesnenin içinde gerçekleşmiş bütün olanaklar tam bu anda yaya kaldırımının beton levhası üzerinde ortaya saçılıyorlar. Ve bunun dünyaya yaptığı yegâne etki yol kenarındaki bir yağ birikintisinin yüzeyindeki, algılama eşiğimin epey altında olan ince titreşimler.

Doğru yolda mıyım, diye soruyorum kendime

Bira içiyorum. İşyerimin yakınlarındaki bir kafede oturuyorum. İçerisi yağ ve kurumakta olan manto kokuyor. Kafe aslında bir selfservis restoran, şaşırtıcı bir büyüklüğü var, genişliği yalnızca on metre ama elli metre derinlikte, sürekli daha ileri, sürekli daha derine gidiyor ve o yolun sonunda ikinci kata çıkaran bir merdiven var, caddenin kenarındaki beton dağlarının altında renkli, ıslıl ıslıl bir oyuk. Pizza bölümünün, salata ve suşi büfeleri ile çorba tencerelerinin önünden geçiyorum, bifteklerin önünde duruyorum, bir parça alıyorum, yanına da biraz pilav ve sağlıklı olduğu için brokoli. Brokoliye elimi sürmüyorum. Birkaç dakika sonra çöpe attığım et yüzünden sadece kısa bir süre vicdan azabı duyuyorum. Tadı güzel değildi, hem çöp kutusuna giden ölü hayvan parçası çöpte duruyor diye ölü değil sonuçta.

Bana verilmiş problemi çözüp çözememe anlamında doğru yolda mıyım, diye soruyorum kendime. Bu konuda bir düşüncem yok. Bu yüzden hayal kırıklığına uğramış halde miyim veya öfkeli miyim veya bu konu en nihayetinde umurumda değil mi, bilmiyorum. İşimin ilerleyişine yönelik hissime dair kafamda net bir düşün-

ce olmaması kötü mü, bilmiyorum. Benim yerimde bir başkası olsa şimdi net bir hisse, bir itkiye, bir şey yapma veya yapmama, bir değişikliğe gitme veya bir değişikliğe gitmeyip onu buraya getirmiş olan yol üzerinde tutarlı, dosdoğru ve durdurulamaz şekilde yürümeye devam etme yönünde bir itkiye, bu yönde güçlü bir dürtüye sahip olur muydu, bilmiyorum. Eminim ve iştahım biraz önce vardıysa bile en geç şimdi nihai olarak kapanmıştı: O bilirdi bunu.

Sonra bir çocuk çığlık atıyor. Acı ya da üzüntü değil, uçurum derinliğinde bir öfkeyi dile getiren türden bir çığlık bu. Telefon çevir sesine benzer bir çığlık, onun iki oktav tizi sadece. Annesi, yüzüstü yerde yatan çocuğa bir çikolatasını gösteriyor, bir plastik itfaiye arabasını ama o ne duruşunu ne de sesinin şiddetini değiştiriyor. Bu ke-silmeyen çığlıkla, henüz tam olarak büyümemiş insanlara karşı olan nötr, hatta bazen iyi niyetli tavrımın nasıl değiştiğini hissediyorum. Bir an içinde içim antipatiyle doluyor, mideme değil başıma etki eden bir tiksintiyle. Ben de çığlık atmak istiyorum. Bu konuyu ciddi olarak düşünme fırsatı bulamadan bir anda anne de bağırıyor. Çocuk çığlık atmaya devam ediyor, o kadar ince bir sesle çığlık atıyor ki içimden ibne diye küfrediyorum, ki saçma bir şey bu, birincisi, henüz ergen değil, yani daha cinsel eğilimleri yok, ikincisi, bir insanın cinsel eğiliminin sesinin inceliğiyle bir ilgisi yok. Çığlık atmaya devam ediyor.

Annesi ayağını yere vuruyor, ben oğlu olsaydım şimdi kahkahayla gülerdim, bedenim sandalyeden doğruluyor, yapıştır şuna bir tane, dizlerim geriliyor, sandalye geriye doğru gidiyor, hadi vur artık ödlele fahişle, bir tokattan kimse ölmedi, bir elin çocuğun yüzünün şeklini aldığını görüyorum, daimi olarak değil, sadece bir anlığına, üzerine büyük bir yetişkin eli indiğı anda gözün altındaki yumuşak dokunun buruna doğru kayışını belirgin bir şekilde görüyorum. Bir erkek eli bu. Omurgam doğruluyor, canım acıyor, şu sıra çok fazla oturuyorum, beş yıldan beri söylerim bunu kendime, masa ile sandalye arasındaki boşluktan yan yan çıkıyorum ve çocuğa bakmamaya çalışıyorum, bir şey fark etmemesi gerek, henüz değil. Bacaklarım çöp kutusuna doğru hareket ediyor, tepsinin üzerinde duran ne varsa, peçetelerle boş bir bira şişesi çöpe gidiyor, dönüyorum ve kendimi doğrudan çocuğa doğru giderken yakalıyorum, elimle çocuğun yüzü arasındaki çekim gücünü hissediyorum. Altı adımda yanındayım, dört, üç, iki, annesi eğiliyor ve çırpınıp duran bedeni yukarı kaldırıyor, yanağından öpüp alabildiğine sabırlı olan sağ kulağıyla cıgıllıkları boğuyor. Çocuğa vurmadığımı ancak, minik buz kristalleri sokakta gözkapaklarımın daralmasıyla oluşmuş çizgiden geçip gözlerime çarptığı zaman fark ediyorum.

Soğuk iyi geliyor.

Biraz daha kalıyorum

Akşam, 36. Cadde’de iki meşhur filozofla bir Japon restoranında oturuyorum. İki meşhur filozof ve otuz kadar başka profesör, doktora ve lisans öğrencisiyle birlikteyim. Yemek gelmiyor, ikinci tur sake siparişi veriyoruz, meşhur ve şişman fonksiyonalistle ondan biraz daha az meşhur ve şişman reprezentasyonalist Tanrı üzerine konuşuyor. Masa komşum yakınlarda Almanya üzerine bir yazı okuduğunu, çok ilginç bir yazı olduğunu anlatıyor, Disiplinlerarası Bilinç ve Nöroloji Semineri’nin bir dahaki oturumuna getireceğim, söz, diyor, şükür. Sake geliyor, ılık ve yumuşak, masa komşumun nişanlısı da geliyor, biraz işi varmış, masa komşumdan daha uzun boylu ve daha zayıf, bir kolejde ders veriyormuş. Sık sık birbirlerine dokunuyorlar, ara sıra da öpüşüyorlar, el ele tutuşuyorlar, masa komşumun nişanlısı evlenip ayrıldığını anlatıyor. Ben bir şey anlatmıyorum, ama kimse fark etmiyor. Garson Koreli olduğunu söylüyor, söylemese bunu da kimse fark etmezdi.

Fonksiyonalistle reprezentasyonalist hâlâ Tanrı üzerine konuşuyorlar, biraz aklım karıştı, ateist olduklarını sanıyordum, en azından, bilincin fiziksel olarak açıklanamayan bir bileşeni olması ihtimaline, yani önceleri ruh adını verdikleri şeye şiddetle karşı çıkıyorlar, ama yine de Tan-

rı üzerine konuşuyorlar ve bunu, var olmayan veya tam anlamıyla var olmayan bir şeyler, örneğin tek boynuzlu atlar ve köşeli daireler üzerine konuşur gibi de yapmıyorlar. İspanyol değişim öğrencisi evrim teorisini dinsel değil, formel gerekçelerle eleştiriyor, dinlemeye çalışıyorum ama masa komşum bana, okuduğu Almanya yazısına göre Almanya'nın sorununun ne olduğunu açıklıyor: işçi temsilcilikleri.

Bu konuda benim ne düşündüğümü soruyor. Şimdi, şöyle. Evet, benim düşünceme göre, işçi temsilcilerinin elinde fazla güç var, diyorum. Köşeli daireler yaratmaya Tanrı'nın bile gücü yetmez, tek boynuzlu atlarsa sorun olmaz herhalde, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Fonksiyonalist ile reprezentasyonalist, teodise sorusunu sormadan Tanrı üzerine konuşuyor, anlamsız değil bu, çünkü onlar için "kötü" yok, evrim açısından fonksiyonel olan ve evrim açısından fonksiyonel olmayan şeyler var, bunlardan bazıları reprezente ediyor, diğerleri reprezente ediliyor, hepsi bu. Tanrı'nın bununla doğrudan bir ilişkisi yok, onlara göre, Tanrı'nın bilimsel bir teori içinde de işi yok, ama perfectly alright for personal use, I like god,⁵ diyor reprezentasyonalist, he is a very nice thing. Yemek geliyor, masa komşum, iki meşhur filozofla bir Japon restoranında oturup yemek yemenin çok cool⁶ olduğunu

⁵ Kişisel kullanım için son derece uygun, Tanrı'yı seviyorum. (...) çok güzel bir şey.

⁶Havalı.

söylüyor. Ve Tanrı üzerine konuşuyorlar, diyorum, evet, diyor, Tanrı'ya inanmamama rağmen bu da cool, peki ben ne düşünüyorum bu konu hakkında? Bu konuda bir bilgim olmadığını söylemek istemiyorum, çünkü çok sık söylüyorum bunu ve realitem söylediklerimden oluşuyor-muş gibi bir his var içimde. Bazı şeyleri sadece düşündüğüm müddetçe kimseye bir zararı dokunmuyor.

Sonra, işçi temsilciliklerine inandığımı söylüyorum.

Kahkahalar. Biraz gururluyum, sevimli ve mütevazı bir şekilde gülümsemeye çalışıyorum, bu çabamın fark edildiği gibi bir hisse kapılıyorum, biraz daha fazla, ağzımı daha çok açarak gülümsüyorum, sırtıtıyorum, o an nasıl hissediyorsam öyle bakmaya çalışıyorum. Sonra kendi esprime gülerken sanki biraz abarttığımı fark ediyorum. Derken hızla bir yudum sake, bir yudum da bira içiyorum. Kahkahalar ben daha şişeyi masaya koyamadan bitiyor.

Hayır, ciddi olamazsın, diye kurcalamaya devam ediyor masa komşum. Şimdi, şöyle, diyorum.

Bence de Tanrı'nın bilimsel bir teoride işi yok, diyerek reprezentasyonalistin sözlerini tekrarlıyorum, a-ha, deyip başını sallıyor masa komşum, bulduğum bu sağlamcı çözümle pek heyecanlanmıyor, sonra cesaretimi toplayıp, bilimin kavrayamadığı bir şey hakkında hiçbir şey söyleyemeyiz, diyorum. Şimdi epistemoloji üzerine bir tartışma başlayacak diye korkuyorum. Bugün realist mi, yoksa antirealist mi olduğuma karar vermeye çalışıyorum. Derken masa komşumun nişanlısı gitmek istediğini söylüyor,

ah, ne kötü, neyse, haftaya gazeteyi getireceğim sana, süper, görüşürüz, evet, güle güle, bye bye.

Biraz daha kalıyorum, biraz daha kalıyorum, ta ki başka kimse kalmayana kadar veya öyle sarhoşum ki etrafımdaki yüzlerin tanıdık olup olmadığını çıkaramıyorum. Belki diğerleri de çok sarhoştur. Sake siparişleri verilme-ye devam ediliyor, ben bir de bira söylüyorum, derken herkes ayağa sıçırıyor ve ortaya kredi kartı atıyor, önce iki meşhur filozof, sonra New Jersey'den gelen profesör, sonra İspanyol değişim öğrencisi ve sonda da ben, sanki ödemedenden sıvışmak istiyormuşum gibi en son ben ödüyorum. Çünkü, şimdi beni komik mi buluyorlar, diye kendime soruyorum, diğerlerinin bakışları bana kaçınılmaz olarak komik geliyor. Açık hesabın bölüşülmesi hakkındaki tartışmaya bir türlü katılamıyorum, sonda geriye kalan miktarı ödüyorum, çok bir şey değil, muhtemelen kendi başıma daha fazla içmişimdir. Zaten ayağa kalkmış olduğumdan ve sohbete giden yolu bulamayacağımdan artık emin olduğum için restoranı boydan boya geçip paltomu almaya gidiyorum. Paltomu giyiyorum ve üstümde paltomun oluşu beni gitme isteğimi dile getirmekten kurtarır umuduyla masaya dönüyorum, ama kimse oralı olmuyor, bu yüzden masanın meşhur filozoflardan en uzak köşesinde tokalaşmaya başlıyorum.

You are leaving? Too bad.⁷

⁷Gidiyor musun? Çok kötü.

Meşhur filozofların yanına geldiğimde resmi olarak misafiri olduğum filozofla tokalaşıyorum, bir şeyler mırıldanıyorum, dediğimi muhtemelen anlamıyor, en azından ben onun bana mırıldanarak söylediği şeyi anlamıyorum. Diğer meşhur profesör tuvalette veya sigara içmeye çıkmış. Veya başka yöne bakıyor, ne olursa olsun sırf meşhur diye elimi uzatmayacağım ona, hiç tanımıyorum ki onu. Çıkışa doğru giderken Disiplinlerarası Bilinç ve Nöroloji Semineri'nin sert çekirdeğinin bakışlarını sırtımda hissediyorum, kredi kartımı ortaya atmakta çok geç kaldığıma dair ve dikbaşlılık olarak yorumlanan kibrimle kibir olarak yorumlanan dikbaşlılığıma ilişkin düşünceleri işitiyorum. Ve daha otuz kadar dolu masanın önünden geçerken, her ne kadar konsantre olmuş bir şekilde onlara değil başka taraflara baksam da, kimsenin bana dikkat etmediğini çok açık bir biçimde fark ediyorum.

What's your problem⁸

Sanıyorum, dil merkezim denge hissimden daha güçlü, tek atma kadehini artık destek almaktan da öte tuttuğum bar tezgâhına sağ elimle koyuyorum, bir tane daha lütfen. Müzik. Sol yanımda New Jersey'den, kimsenin bilmediği bir üniversiteden gelen yüksek sesli, şişman profesör, sağımda, rahip olmak istemiş ama öğrenci kalmış Alabamalı bir çiftçinin oğlu var. Biraz problemlerimiz üzerine konuşuyoruz, bu problemler bizi uyukumuzdan ettiğinden değil, işimiz problem sahibi olmak olduğu için. Aynı işi yapıyoruz, bu yüzden de birlikte içimize nörotoksin zerk etmemizde bir sorun yok, arkadaşlar dışında başka kimle yapabilir ki insan bunu.

Kimsenin tanımadığı bir New Jersey üniversitesinde ders veren profesörün ağzını görüyorum, açılıyor, kapanıyor, açılıyor, kapanıyor, haklı olduğuna veya iyi bir fikre sahip olduğuna inandığı zaman güldüğünde yanakları titreyiyor. Benimle problemlerim üzerine konuşması gerektiğini sanması, anlattıklarımı ilginç bulduğunu sanması, benim hakkımda, diğer herkes ve kim söylerse söylesin her şey hakkında bir fikir sahibi olması gerektiğine bu

⁸Senin sorunun ne?

denli inanmış olması, artık bir görüşü olduğunu bile fark etmemesi, sadece bir fikre sahip olması hoşuma gidiyor.

Alıntı yapıyor, yeni açılara ışık tutuyor, analiz yapıyor, yorumluyor, sorguluyor, eleştiriyor ve ben, kapa çeneni hayvan herif seni seviyorum bir tane daha lütfen, demek istiyorum.

Nasıl?

Bir tane daha lütfen.

Çiftçinin oğlu da tek atma turuna katılıyor; ışık tutma, sorgulama, anlama, belki böyle demek istemişsindir, böyle demek istememiş miydin, iyi fikir aslında bu.

İyi fikir mi?

Evet.

Evet.

O zaman herhalde öyle demek istemişimdir.

Oportünizmimi saklama yönündeki isteksizliğim utanç dolu bir sessizliğe yol açıyor, belki devirdiğimiz teklere de öyle, yahut utanç dolu bir sessizlik değildir de dürüstlüğü için duyulan anlayıştır, sempatidir belki veya çaresizliğime duyulan acıma veya insanı hiç tanımadığı insanlarla içtiğinde bazen saran o his, onların kendilerini nasıl hissettiklerini bilme hissidir, çünkü insanın kendisi de şöyle şöyle hissediyordur, hisler de hakikaten biraz karmaşık şeyler, hakikat falan, ne demek istediğimi anlıyorsunuz?

Evet.

Evet.

Gülüşleri gerçek mi, göremiyorum, etraf çok karanlık,

benim gülüşüm gerçek mi, hissedemiyorum, çok fazla içtim, ama şu an dünyanın en iyi arkadaşlarıyız, sırtımızı benzer açılarla bara yaslamışız, sonsuzluğa giden yoldaki paralellikler, yan yana duyuyorgörüyordüşünüyor ve içiyoruz.

Ve seviyoruz tabii, şu hayvan herif ne bakıyor öyle? Kadehi daha sıkı kavıyorum, yüzüne savurmam gerekirse elimin içinde kalan kısmı sağlam kalmalı. Ve müzik bamm bamm diye başlıyor.

Bir süre sonra konuşma, bir gün cevaplar bulabilecek duruma gelecek miyiz, bir sistemi kendinden yola çıkarak ispatlamamak mümkün mü, sorusu etrafında dolaşıyor, bilindiği gibi bu mümkün değil, bunu şu şu isimler zaten, ama idrak etmek, farkına varmak, sevmek, müzik bamm bamm, hayvan herif hâlâ bize bakıyor ve önceden konuştuğumuz konuya dönüyoruz, tanımlayamadığım kelimeler söylüyorlar ve tanımlayamadığım kelimelerle cevap veriyorum, tanımlayamıyorum ama görünen o ki tamamen de yanlış yerde durmuyorum. Daha bir şey söylemek istiyor muyum, yoksa her şeyi söyledim mi, diye bakıyorlar, hayvan herif hâlâ bakıyor mu diye bakıyorum, bakıyor, kadehi daha sıkı kavıyorum, içi boş, diyor kim-senin tanımadığı bir New Jersey üniversitesinde ders veren profesör, bir tane daha lütfen.

Evet.

Evet.

Evet'i tanımlayabilir miyim, diye soruyorum kendime ve cümlede yerleştirileceği yer haricinde evet üzerine söy-

lenebilecek ne var, diye, ki cümlede nereye yerleştirileceği sorusu bile yeterince zor zaten.

Do you like New York?⁹

Evet.

İçiyoruz ve sonra bir an geliyor, o şey oluyor, bir şeyler değişiyor, içimde bir şeyler benden kopup gidiyor, geride kalan ise diyeceğini diyor, nasıl duruyorsa öyle duruyor ve barın altındaki demir çubuğun üstünde duran bacağını tempoyla ve çekingen bir şekilde hareket ettiriyor. Her şey iyi. Etrafımdaki nesneler isimlerini bağırmaı bıraktılar, her şey olduğu gibi, nasılsa öyle. Bar tezgâhının ıslak, parıldayan tahtası, profesörün göbeği, kadınların kıyafetleri, siyah zemin ve beyaz duvar üzerindeki ince, koyu sarı ışık katmanı, dans edenlerin üzerlerindeki havada salınan kolları, kokuları, gülüşleri, bir bamm sesi, bir bamm daha ve hâlâ bakıp duran o hayvan, what's your problem?¹⁰

Benim problemim, bir şeyi neden deneyimlediğimiz sorusu. Benim problemim, son derece kompleks bir alımlama ve işleme aparatına sahip bedenlerimizin bütün o alımlama ve işlemeye ek olarak bir de neden, ah, ben olmak, burada ve şimdi olmak ve tam da bunu yapmak veya işte yapmamak, gibi şeyler üretiyor olduğu. Benim problemim, bilincimizi açıklayan bir bilimsel teorisinin nasıl görünmesi gerektiği sorusu. Benim problemim, ben bir felsefeciyim, yani felsefe okuyorum, demenin kulağa

⁹New York'u beğendin mi?

¹⁰Senin sorunun ne?

iyi geliyor oluğu. Benim problemim, sarhoğu, sevişmek istiyorum, ama bir felsefeciyim ve aslında bilinç, deneyim gibi problemler benim için kadınlardan çok daha önemli olmalı. Benim problemim, bir kadını seviyorum, ama galiba bir gün onu sevmeyi bırakacağım ve bunun mümkün olduğu bir dünyayı reddediyorum. Benim problemim, ben bir felsefeciyim ve bilinçle uğraşıyorum, yani önceleri ruh adını verdikleri şeyle ve bazen, bilinç sadece bir illüzyondur, diyenlerin haklı olabilme ihtimali beni korkutuyor, çünkü eğer haklılarsa, öldüğümüzde sadece ölmüş olacağız işte. Benim problemim, ben bir felsefeciyim, yani bazen, eğer p herhangi bir fenomenal bir hakikat ve q da bütün fiziksel gerçekliklerin konjonksiyonu ise o zaman q'dan p'ye doğru bir çıkarım yapılamaz, diye düşünüyorum.

I don't have a problem,¹¹ diyorum, tam o anda artık bakmayı bırakan hayvana. Gözlerinde nefret yok artık, ilgi yok, öfke yok, bakmıyor artık işte, bana hiç bakmadı zaten, şu an durduğum yere bakıyor sadece, çünkü nereye isterse oraya bakıyor ve orada neyin ve kimin bulunduğunu umursamıyor, bakışları, içine girilebilecek veya içinden çıkılabilecek türden bakışlar değil, bakışları ondan çıkıp dünyaya düşüyor ve onları sadece o yönlendiriyor, bense bir hiçim onun için. Kadehi bırakıyorum.

¹¹Benim bir sorunum yok.

O olmayan kadın

Saat kaç, bilmiyorum. Yanımda biri yatıyor. O değil. Başım benim başım değil. O olmayan kadın aslında güzel. Hâlâ sarhoşum. O olmayan kadın hâlâ burada. Yorganı çekiyorum. O olmayan kadın aslında hâlâ güzel. Alnında bir öfke kırışığı, alkolü kan dolaşımından, gülüşün son kalıntıları da yüzünden dışarı iten derin ve tavizsiz bir uyku. Göğüslerini seyrediyorum. Elim bacaklarının arasına gidiyor ve bunu ne garip buluyorum ne iğrenç ne de seksi, hiçbir şey hissetmiyorum, ama şu arkadaki duvarı daha önce gördüm, burada oturan adamı tanıyorum, böyle şeyler yapmaz diye düşünmüştüm. O olmayan kadın iyi tıraş olmamış, buna rağmen erekte oluyorum. O olmayan kadının teni çenemden daha pütür pütür. O olmayan kadın uyumaya devam ediyor ve kondom takarken, bir keresinde restoranın tekinde gördüğüm bir resim aklıma geliyor, bizon kafalı Kızılderililerin otlanan bir sürüye yaklaştıkları bir resim. O olmayan kadın uyumaya devam ediyor. Aslında böyle şeyler yapmayan adam da işine devam ediyor. Aslında böyle şeyler için etraf fazla aydınlık. Gözlerimi kapatıyorum.

Etraf hâlâ karanlıkken kendimi görüyorum, aşağı yukarı gece yarısı ve başım şimdilik başım daha. Yine o ol-

mayan bir kadın, bir oyun oynayalım, diyor. Her birimiz kurgu bir kimlik uyduracak, sonra herkes beş yabancıyla konuşacak ve daha sonra, neler yaşandığını birbirimize anlatacağız. Yine o olmayan kadın, insanın kimseyi tanımadığı partiler için mükemmel bir oyun, diyor.

Biz de birbirimizi tanımıyoruz sonuçta.

Kimsenin tanımadığı iki geri zekâlının oynadığı bu tuhaf oyun üzerine olan bu tuhaf konuşmayı bu yüzden yapıyoruz. Sonda yalnız başlarına dikilip kalan ve bir süre sonra birbirlerini bulan iki geri zekâlının. Okulda, beden dersinde kimse tarafından seçilmeyince olduğu gibi aynı. O an için kendimi hâlâ, eğer istersem, bir partide her zaman ve herkesle bir sohbet açabileceğime inandırıyorum. Ama istemiyorum işte. Yine o olmayan kadın, bana neden laf attı ki? Kısa saçlı. Aslında yüzü çok güzel.

Yoksa köpükten baloncuk mu yapsak?

Pardon?

Yine o olmayan kadın, sabun köpüğüne üfleyip baloncuk çıkarsak güzel olurdu, diyor ve cebimden çıkardığım sigara paketine bakıyor.

Ben içmiyorum gördüğün gibi, diyor, yine o olmayan kadın, ama bu güzel bir şey aslında. İnsan sigara içince dışarı çıkabilir, dışarıda durabilir, dışarıda konuşabilir, ama içmeyince dışarıda aptal aptal duruyorsun, bu yüzden köpükten baloncuk çıkartmak güzel olurdu, diyor, yine o olmayan kadın.

Sigaraları tekrar cebime sokup cinden bir yudum alıyorum. Yine o olmayan kadın, suskunluğumu onay mı,

yoksa kayıtsızlık olarak mı yorumluyor? Onay, ürkütücü veya cesaretlendirici bir etki mi yapardı, yoksa daha da kayıtsız olsam yine o olmayan kadın daha da mı çaba gösterirdi? Yüzü gerçekten çok güzel, ama şu kısa saçlar yok mu...

New York'ta ne yapıyorsun?

City University'de Visiting Scholar'ım.¹²

Hangi bölüm?

Felsefe.

Gerçekten mi? Felsefe mi öğretiyorsun?

Hayır, bir konuşmaya çalışıyorum, diyorum. Ses tonumun değiştiğini sanmıyorum ama o olmayan kadın, yine de, bana doğru bir adım geldikten sonra ciddi bir yüz ifadesiyle, ne üstüne olduğunu sormayacağım, diyor.

Çok teşekkürler, diyorum ve konuşmamız sırasında ilk defa gülüyorum.

Çok kibarsınız, diyorum ve o olmayan kadın da aynı şekilde gülmeye başlıyor. Aslında bu noktada, onun veya benim yatağında iki ego ve en azından benim libidom için rahat ve huzurlu bir sona kavuşabilecek şey başlayabilirdi, yine o olmayan kadının saçları bu kadar kısa olmasaydı.

Etraf hâlâ biraz karanlıkken kendimi görüyorum, saat muhtemelen üçe geliyor ve Financial District'te bir eve girdiğimi görüyorum, aynı şekilde o olmayan ve sansasyonel bir dekoltesi, uzun, sarı saçları olan ve bir anda,

¹² Misafir öğretim üyesi.

anlaşılan sivilcesi olduğu için –artık pek belirgin göremiyorum– hüngür hüngür ağlamaya başlayan biriyle. Aynı şekilde o olmayan burnunu temizlemek ve gözyaşlarını kurulamak için banyodayken burada olmamın tek sebebinin; sivilcesini görmezden gelmek, ona, güzel bulunmanın mümkün olduğunu, kendime de birinin benim tarafımdan güzel bulunmayı istemesinin mümkün olduğunu ispatlamak olduğunu fark ediyorum. Yoksa burada olmam için başka hiçbir sebep yok. Bu yüzden, aynı şekilde o olmayanın verdiği, üzerinde komik bir çizgi film kahramanının resmi olan gecelik tişörtü üzerimden çıkarıyorum ve evden çıkıyorum. Koridorda kısa süreliğine camdan bakıyorum, New York’ta daha hiç bu kadar yüksek bir katta bulunmamıştım. Kapı görevlisi, yirmi dakika içinde ikinci defa önünden geçtiğimde şaşırmıyor.

Yanımda kimin oturduğunu tam olarak göremeyecek kadar karanlık olduğunda kendimi görüyorum, sanıyorum şimdi yanımda yatan kadın bu. Bizi Brooklyn’e götüren taksi şoförü Alman olup olmadığını soruyor ve benimle önce otobanlar, sonra Porsche, sonra da Yahudiler üzerine konuşuyor. Taksiden iniyoruz diye seviniyorum ve kartvizitini hiç karşı koymadan alıyorum, ara beni, Mustang’imin fotoğrafını göndereyim sana, diyor, çünkü bir Mustang’i var, Mustang’iyle bir Alman otobanında olması hiç fena fikir değil.

Kapalı gözkapaklarımdan arasından ışığı hissediyorum.

Midemde bir şey devriliyor. Telaşla ayağa kalkıyorum, sendeleyerek banyoya gidiyorum. Dizlerim klozetin yanındaki fayanslara dokunduğunda dış kapımın kapandığını duyuyorum. O olmayanın nereden geldiği konusunda hiçbir fikrim yok. Ama şunu biliyorum: O değildi. Öğürme refleksi baş göstermeden önce ağzımda tükürük birikiyor.

Arz fazlalığı

Mutfağa giriyorum. Düşündüğüm şey: Yakında bir konuşma yapmam gerek. Düşünmediğim şey: Kahve fincanı. Buna rağmen doğru dolap kapağını açıyorum. Buzdolabı omuzlarıma kadar geliyor ve pencerenin önündeki arabalardan daha çok ses çıkarıyor, kapısı ağır, süt soğuk. Kısa süre sonra içime sıcak ve kahverengi bir şey akıyor, tadı güzel, demek abartı olur, ama yine de bir tadı var ve bütün varlığım tat ve koku alma duyularının uyumlu birlikteliğine indirgeniyor, ağız boşluğundan gelen dokunma ve sıcaklık bilgileriyle birlikte beynime elektrikli itkiler gidiyor. Önceden, neden, diye sormuyorlar, böyle işte, diyorlar.

Duş alıyorum. Giyiniyorum. Sokağa çıkıyorum. Kanımda kalan son alkol istencimi destekliyor, kendimden başka hiçbir insanı algılamamam için yardım ediyor, ön, sağ sağ, sol sol, arkanın hiçbir rolü yok. Sonra, bir anda, önde bu, sonra önde olan bu. Sigara dumanıyla yaşarmış gözlerimin üzerinde hafif bir esinti hissediyorum. Çıplak duvarlar ve park edilmiş arabalar, alan katettiğime dair yegâne işaretler, gökyüzü kalın ve gri, kuleler görülmez halde. Hava yüzümün önünde ayrışıyor, nitrojen molekülleri alın derimi sıyrıp geçiyor, oksijen, karbondi-

oksit, metan. Hava direnci gözle görülür biçimde artıyor, tepedeki gri gökte kesin gri bulutlar dolaşıyor kesin ve neyin geldiğini çok iyi bilsem de, şu an henüz sezinleyemediğim bir şeyden kesin daha ağırlar. Derken başlıyor, düşüş, bir kar tanesi, beş, bin, milyonlarca, benim etkimden azade, benden bağımsızlar, yukarıdan aşağıya düşüyorlar, ben yatay olarak aralarından geçip düşüyorum.

Bedford Avenue boyunca yürüyorum. Köprünün altında, çelik yapının üzerinde yüzlerce metre sürünmüş kar suyu, küçük pas parçacıklarıyla karışmış halde, asfaltta buharlaşmayı beklemek üzere birikiyor. Hispanikler köşede takılıyorlar, onlar da, ne olduğu konusunda hiçbir fikrimin olmadığı bir şeyi bekliyorlar, hayatlarını belki. Sokağın kenarında eski buzdolapları, gazlı ocaklar, fırınlar, klimalar, duvarda grafiti. Bir kafeye giriyorum. Sipariş veriyorum, başımı sallıyorum, teşekkürler, işler halde olmak güzel, burger siparişi vermek, yemek, parasını ödemek ve bir süre sonra tekrar dışarı çıkarmaktan ibaret olsa da, güneş sistemi içinde bir rol oynamak güzel. Çatalımı son kanlı dana eti parçasına batırırken, kanlı dana eti, düşünüyorum. Sonra gözleri ve ucu milli tabancayı düşünüyorum ve niye şöyle basitçe, tadı güzeldi ama, diye düşünemediğimi soruyorum kendime. Kafamdaki kelimeler mevcut değil, diyorum kendime kafamdaki kelimelerle.

Yürüyorum. Bir kavşakta duruyorum. Caddede in-

sanlar, ulaşım için geliştirilmiş, farklı renk ve biçimdeki yardımcı teknik araçlarda hareket ediyorlar. Yardımcı araçların bazıları, içlerindeki insanların sosyal konumları hakkında bir fikir veriyor, diğerleri vermiyor. Bir fikir vermeyerek de bir fikir veriyorlar. Gürültü var. Işıklar. Tüketime, hazza, bir filme veya etkinliğe gitmeye, bir güzellik idealini veya bir sosyal rolü benimsemeye teşvik eden çağrılar. Hiçbir çağrının diğeriyle bir ilişkisi yok, hepsinin çağrı olması dışında. Bu kodların altında yatan yapıyı anlayamıyorum, bir yöntem, bir hedef göremiyorum, hepsi sadece tek başına bir anlam taşıyor, bir araya geldiklerinde bir duygular, kanaatler, yükümlülükler ve düşler bataklığını meydana getiriyorlar. Görüntüler, kelimeler. Sis. Kirli kar çamurunun içinde bir çocuk ayakka-bısı. Taksiler. Hiçbir şey yapmak zorunda olmama özgürlüğü, her şeyi yapabilecek olma baskısı, şu ya da bu şeyin her yerdeki, insanın ruh hali ve bakış açısına göre kaba veya yumuşak olabilen varlığı. Hayatta olmayı görmezden gelememe.

Eve gelince mutfak masasına oturuyorum ve hiçbir şey düşünmemeye çalışıyorum. Olmuyor. Kelimeleri bilincimden ne kadar konsantre olmuş bir şekilde dışarı itersem, duvarlara, mobilyalara, masanın üzerinde duran eski gazetelerin arasındaki açılmamış mektuplara, göğün rengine, bulutların biçimine, mutfaktaki kokuya çarpıp o kadar sert bir şekilde geri dönüyorlar. Odada bir süre uçuşup dünyanın üzerine konuyorlar, kendine has,

bağımsız olan her şeyi boğuyor kelimeler, kendilerine alabildikleri kadar varlık alıyorlar ve bundan bir *Benim* yapıyorlar, benim kalemim, benim kâğıdım, benim masam, benim masamın üzerindeki benim ekmek kırıntıları, benim tütün artıkları, ahşap masanın üzerinde, kâğıdın yanı başında duran toprak kül tabağının içindeki benim plastik folyom, içinde, üzerine yazmakta olduğum kâğıdın büyümüş olduğu benim ağacım, üzerinde ağacın yetiştiği benim toprağım, ağacı topraktan koparmış benim testerem, testerem için gereken madenin çıkarıldığı benim maden ocağım. Geriye benim hiçbir kalıyor.

Şimdi horozu kaldırıyorum, şimdi silindir dönüyor, şimdi namlu elmacikkemiğime değişiyor ve başımdaki ağrı bir an için diniyor, tetiği çekiyorum ve kemikle çelik arasındaki et, basıncı iletecek sertliğe ulaşana kadar tetik parmak ucuma giriyor. Patlamayı duymuyorum, çünkü kulak kanalından geçip de kulağın patlamaları bildirmekten sorumlu kısımlarına ulaşana kadar çok zaman geçiyor veya çelik gömlekli pürüzsüz mermi milyonlarca, milyarlarca karmaşık bağlantıyı çözerek bu kısımları zaten delmiş olduğu için, futbol sahasında küçük bir çocuk olarak bana ait bir görüntü, ilk binom formülü, Almanya ulusal marşının sözleri ve neden sadece üçüncü kıtanın söylendiği, şalala, her şey paramparça, odada oradan oraya uçuşan gri kütle veya çelik ben daha gelişini duyamadan, normalde sanki gözü boyanan birisi varmış diye gözümü boyayan şeyin içine çoktan girdi bile veya silah dolu değil

veya bir silahım bile yok veya silahım olsaydı bile tetiği çekecek cesaretim olmazdı veya kederim, öfkem, nefretim, can sıkıntım olmazdı yeterince veya beni tetiği çekmekten alıkoyacak kadar çok olurdu, orada, şu an çeliğin değil, sadece bir çıkış olmadığını bildiği için panik yapan bir insan kalabalığı gibi birbirlerine sürtünen yumuşak kavramların olduğu yerde.

Evden çıkıyorum. Hidrolik yağı kokan eski asansöre binmiyorum, onun yerine merdivenlere gidiyorum, aşağı inmiyorum, yukarı çıkıyorum. En üst katta etraf kararıyor, merdivenler daralıyor, dikleşiyor, ama bitmiyor. Yukarı bakıyorum, hiçbir şey görmüyorum, basamakları sonuncuya kadar birer birer çıkıyorum. Elimi uzatıyorum. Tahta bir kapağa çarpıyor, sert tahtayı hissediyorum, soğukluğu. Kapağı ittiriyorum, tık yok, daha güçlü ittiriyorum. Yavaşça açılıyor, ikinci bir gün doğuşu, kapak gıcırdıyor, duruyor, sallanıyor, açılıyor. Açık havaya çıkıyorum. Çatıdan büyük, boş bir gök görüyorum, göğün altında başka çatılar, çatıların üstlerinde grafitiler. Gri şehrin üzerinde parlak cilalar. Mevsimi ve yasayı umursamayan çiçekler, doğru açılarda, bütün yönlerde doğru yayılıp vahşice büyüyen taşın üzerinde hızla çoğalıyorlar. Yüzeylerde bir arz fazlalığı.

Eve dönüyorum. Nehrin üzerindeki çelik kargaşasının ardında kalın bir gri, çözülmekte olan ışık, tıpkı önündeki renkler ve içlerinde yaşanan biçimler gibi, güya, ve:

kar taneleri. Gerçeğin karşısında yavaş yavaş kalınlaşan bir duvar. O, yarın geliyor.

Güzeliz

O, yanıma geliyor

Pencerenin önünde dikiliyorum. Pervazın alt kenarında sular birikiyor. Nehri görüyorum, içlerinde insanların yaşadığı, görmediğim ama yaptıklarını gayet de varsayabileceğim şeyler yaptıkları –sonuçta ben de bir evde yaşıyorum ve mesela pencerenin önünde dikilmek gibi şeyler yapıyorum– evleri görüyorum. Gördüğüm pencerelerin önünde kimselerin dikildiğini görmüyorum, bazılarında gökyüzü yansıyor, diğerlerinde bir komşu evin beton cephesi, diğerlerinde ise diğer pencereler. Bir pencereden, kimileri için her şey demek olan, çokları için çok şey ifade eden ve kimse için bir hiç olmayan bir şehre bakıyorum. Bir şehir görüyorum, şu an yaşadığım şehir bu ve görüş alanım içinde varlıklarını sezdiğim diğer insanların istekleri, güdüleri ve eylemleri, Jüpiter'in üçüncü uydusunu yörüngesinde tutan güçler kadar soyut ve uzak. İnsanlar pencerenin pervazındaki sular gibi belli noktalarda toplanıyorlar farklı sebeplerle, farklı kesimleri olan kıyafetlere sarınmış halde, farklı şekillerde biçim verilmiş kauçuk ve deri parçalarının üzerinde, evleri olan gök cismi ile kendileri arasında minimum bir mesafe yaratarak. Bütün bu insanları şöyle veya böyle aynı gaz karışımı sarmalıyor, tenleri sıcaklık ve rüzgâra dair benzer bilgileri alımlıyor, midelerinde benzer maddeler çözülüyor, organik bitkisel

ve hayvansal maddeler. Çoğu şu an bir şeyler hissediyor, belki memnuniyet, belki umut, mesleki veya kişisel başarı, yağlı bir akşam yemeği veya cinsel ilişki umudu.

Sonra o, yanıma geliyor ve benimle birlikte dışarı bakıyor, kokusu ve elinde tuttuğu kahve fincanından gelen koku, üzerinde durduğum gezegenden daha gerçek. Eli dikkatle kalçama dokunuyor. Fiziğin müsaade ettiği kadar yakınımda duran bedeninin sıcaklığını, yumuşaklığını ve plastikliğini hissediyorum. Ve evler, pencereler ve dışarıdaki gök, nehir, sokaklar, köprüler, bulutlar, helikopterler, onları uçuran insanlar, yerin altındaki metrolar ile köprülerin üzerinde olanlar, tam karşıdaki semt, onun solundaki, sağındaki, benim arkamdaki, kontrplak duvarın, koridorun ve apartmanın ve apartmanın içindeki insanların ve o insanların mobilyalarının, kıyafetlerinin, hobilerinin ve politik görüşlerinin karşısındaki semt, çevremdeki nesnelere bir kere baktığımda düşünebildiğim her şey bir anda alabildiğine ağırlaşıyor ve soyut olan'ın içinde tutunduğu yerden kırılıp düşmeye başlıyor, hızlı, daha hızlı, istinat adını verdiğimiz görünmez ve açıklanamaz çizgi boyunca, kafamdan çıkıp dünyaya geri düşüyor o şunu dediğinde: güzel şehir. Pencerenin önünde dikiliyoruz.

Birbirimizi arkadaş olarak görüyoruz

Birbirimizi ilk defa görüyoruz. Eski bir kışla arazisinde Alman ordusuna ait eski bir kamyon montaj salonu burası. Şimdi internet firmaları, basımevleri ve organizasyon ajansı var burada, ikimiz de bu ajansta staj yapıyoruz, ne iş yapmak istediğimizi ikimiz de henüz tam olarak bilmiyoruz çünkü, ben 24 yaşındayım, o 21. Üstünde bol, düşük bel bir fitilli pantolon var. Benim olduğum ofise bir form getiriyor. Selamlaşıyoruz ve birbirimize bundan daha fazla bir ilgi göstermiyoruz. Ben manik-depresif biriyle birlikteyim, o ise (çok geçmeden öğreneceğim üzere) bir biseksüelle birlikte ve görünüşe göre, o kadar iyi durumdayız ki birbirimize ihtiyaç duymuyoruz.

Birbirimizi bir kez daha görüyoruz. Kulüplerde, kafelerde, barlarda, hep başka insanlarla birlikteyken, dostça selamlaşıyor ve konuşuyoruz, birbirimizi arkadaş olarak görmeye başlıyoruz. O sıralar onun kıskanç bir Doğu Almanyalı ile ilişkisi var, bense hâlâ o manik-depresifleyim, nasıl oluyorsa artık. Sarhoşum ve tuhaftır, yanına oturduğumda seks düşünmüyorum, bunun yerine ona, bir manik-depresifle ilişki içinde olmanın kolay olmadığını anlatıyorum, o da bana cesaret veriyor. Erkek arkadaşının bir geri zekâlı olduğunu düşündüğümü söylemiyorum

ona. Aslında umurumda değil bu. Yalnız, o geri zekâlıyla yattığını düşününce bir tuhaf oluyorum, bir şeyler yerine oturmuyor.

Yeni taşındığı ev şerefine verdiği partideyiz, o ve geri zekâlı birlikte yaşayacaklar. Sadece bir oda var, yatak büyük değil. Böyle bir yatağın olduğu bu evde birlikte yaşayan karşı cinsten iki insanın her gün sevişeceğini açık olarak görüyorum. Bunu açık olarak görmeme rağmen, düşüncesi gözüme hâlâ imkânsız görünüyor, o yüzden, geri zekâlının gramofonunun yanında duran porselen tabakların birinden bir avuç dolusu cips alıyorum ve çiğneye çiğneye tuvalete gidiyorum. Orada, geri zekâlı dışarıda geri zekâlı yaşamını sürdürürken onun bu tuvalete sıçtığı düşüncesi bana, geri zekâlıyla her gün seviştiği düşüncesinden çok daha imkânsız görünüyor. Geri zekâlıyı sıçar-ken hayal ediyorum. Bunda bir sorun çıkmıyor.

Bir kulüpteyiz. Manik-depresifle beraber değilim artık, buna rağmen hâlâ sadece arkadaşız. Gergin bir şekilde etrafa bakınıyorum, küçük kız kardeşimin bir kız arkadaşına veya birlikte eve gidebileceğim başka bir kıza. Bir içecek söylüyoruz. O, dans etmek ister misin, diyor, ben, burada kalsam daha iyi olacak, diyorum. O, o zaman kal burada, diyor, ben senin yerine dans edeceğim biraz. Hareketleri esnek ve kendinden emin. Yüzünde bana, kendini, bedenini ve ritmin bedeniyle yaptığı şeyi seviyor, diyen bir gülümseme var. Küçük kız kardeşimin arkada-

şına, sonra tekrar ona bakıyorum, hâlâ dans ediyor, artık diğerleri de dans ediyor, dans edenlerin sayısı gittikçe artıyor. Dans edenlerin arasında onu artık göremediğimde küçük kız kardeşimin arkadaşıyla eve gidiyorum.

O, arabadan inerken öpüşmüyoruz

Arabanın içindeyiz, ilk randevumuz, ama bunu henüz bilmiyoruz, sadece arkadaşız sonuçta. Manik-depresif, yeni erkek arkadaşını bir gece önce benimle aldattı ve daha gece bitmeden çıkıp gittim, çünkü birdenbire onun o masum, küçük melek olmadığını fark ettim, oysa algım onu hep öyle görmemi sağlamıştı. Schwabing'de bir kafede oturuyoruz ve bana bunun aynısını söylüyor. Manik-depresifi kafamda tümüyle bitirdiğimi anlıyorum. Sonra hesabı ödüyoruz ve arabaya binip gidiyoruz. Ön camdan sokaktaki kadınlara bakıyorum ve nereye gidelim, diye soruyorum, biraz dolaşalım işte, diyor. Biraz dolaşıyoruz, araba bunun için gayet uygun. Eski bir araba. Uzun bir kaputu var ve yere yakın. Üniversitenin plaj barını görüyoruz ama inmiyoruz, şezlonglarda uzanmış insanların rahatları yerinde gibi bir halleri var oysa.

Arabada gidiyoruz. Etrafımızda doğup büyüdüğümüz şehir, yeşil, temiz ve zengin, güzel insanlar, daha az güzel insanlar, önemsiz insanlar, Maximilianeum'daki ağaçlar, parke taşlardan çıkan sesler, heykeller, bir tünel, virajlar, Barış Meleği.

Müzik dinliyoruz, seslerde, hemen kaybolup giden

hatıralar asılı, yerlerini, bir an içinde bir hatıraya dönüşen bir şimdiki zaman alıyor. Sağımda büyük bir sükûnet seziyorum ve başımı oraya doğru çeviriyorum, gözlerini açıyor, çocukken bile arabada hep uyuyakalırdım, diyor. Sonra gözlerini yeniden kapatıyor. Ne kadardır yoldayız ve daha nereye kadar gidebiliriz, bilmiyorum, ama bir süre sonra, eve götür beni, diyor ve dediğini yapıyorum.

O, arabadan inerken öpüşmüyoruz, yalnız kısaca gülümseyip, güzeldi, diyor ve sana bir hediyem var, sözleriyle bana küçük, uzunca ve sarılmış bir şey uzatıyor, bir sigaralık, çok sıkı ve sıcak, arabaya bindiğimizden beri elinde tutmuş çünkü.

Komik bir yön

Sinemadayız. Çok güzel, çiçekli bir etek giymiş, uzun, siyah saçlarını arkadan toplamış, uzun, siyah saçlarla çiçekli etekleri severim. Filmde yüzler parçalanıyor, beyinler patlatılıyor, bacaklar kesiliyor. Onu öpebileceğim bir an geliyor, bana doğru eğilip, yorgun musun, diye sorduğunda. Ürküyorum, çünkü sarışın genç kızı kesmek isteyen, elinde kasap bıçağı olan tipe konsantre olmuş durumdayım ki, hayır, demekten başka bir şey gelmiyor elimden. Bunun üzerine yeniden arkasına yaslanıyor. Ve filmin geri kalanını, keşke öpseydim, diye düşünerek geçiriyorum. Bruce Willis, "An old man dies, a young woman lives. Fair trade,"¹² deyip kendi başına kurşun sıktağında benim de içimden başıma kurşun sıkmak ve öncesinde havalı bir şey söylemek geçiyor. Filmten sonra bir şeyler içiyoruz, uzun, siyah saçlarıyla oynuyor ve ulaşılmaz bir halde; aramızda bir masa var, masanın üzerinde gazlı beyaz şarap ve beyaz bira duruyor.

Bir dondurmacıya gidiyoruz, kollarımız aşağı sarkıyor, ellerimiz birbirine dokunmuyor, gerçi birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, ama gerekli şekilde değil. İçeri giriyoruz, bir masa boş, uzun, karmaşık ve çok kremalı

¹² "Yaşlı bir adam ölür, genç bir kadın yaşar. Adil bir alışveriş."

dondurma kupaları söylüyoruz, aslında kremayı hiç sevmem, uzun, karmaşık kupaları ve dondurmayı da, ama o, dondurma yememizi istiyor, o yüzden ben de istiyorum.

Kapımın önünde duruyoruz. Geçen haftalarda sıra beraber bir şeyler yaptık, bir keresinde onu benzinim bittiği için yarım saat geç aldım, benzin istasyonuna koşmuştum koşabildiğim kadar hızlı bir şekilde, bir kilometre, bir bidon almış, benzin doldurmuş ve benzin dolu bidonla arabaya koşmuştum, terlemiş, küfretmiş, bağırmıştım: Böyle şeyler niye sadece benim başıma geliyor? Kapımın önünde duruyoruz, çünkü yukarı gelmek istemiyor, ama istediğim birkaç filmi vermek istiyor, neden benimle yukarı gelmiyorsun, diyorum, o da, bu iş komik bir yöne doğru ilerliyor, içimde öyle bir his var, diyor. Yönü hiç de komik bulmuyorum, diyorum. O ise, ben öyle buluyorum ama, diyor. En azından hemen gitmemesi için ikna ediyorum. Karşıya geçiyoruz ve çocuk parkına giriyoruz, orada büyük kayınların altında masa tenisi masaları var. Hava karardı. Bir masa tenisi masasının üzerinde yan yana oturuyoruz. İncinmek istemediğini söylüyor. Pek iyi bir ünüm yokmuş. Bazen yabancı kadınlarla eve geldiğimi öğrenmiş olmasına kızıyorum, ama şimdiye kadar, bir art niyetim olmadan, bir kadınla zaman geçirmekten hiç bu kadar zevk almamıştım, diyorum. Biraz daha konuşuyoruz, derken masadan sıçırıyor ve yaklaşp tam önümde duruyor. Öpüşüyoruz. Bırakma beni, diyor. Sıkıca sarılıyoruz.

Evet, diyorum

Esrar içiyoruz. Noel akşamı. Esrar içiyoruz, sonra soyunuyoruz ve oturma odasında Crosby, Stills, Nash and Young eşliğinde dans ediyoruz. Sabahın ilk saatlerine dek uyanık ve çıplak kalıyoruz. Ev iyi ısınıyor. Yemek yiyor, televizyon izliyor ve gülüyoruz. Ben yorulduğumda, o, benim yerime biraz daha dans ediyor. Koltuğa uzanıp dans edişini izliyorum. Yüzümdeki gülümseme için güç harcamama gerek kalmıyor, gülümsemem ben bir şey yapmadan orada, benden bağımsız. Gözlerimin kapanmasına ramak kalmışken yanıma yaklaşıyor, koltuğun önünde diz çöküyor ve yüzünü benimkinin tam önüne getiriyor, gözlerini görüyorum ve, mutlu musun, değişini işitiyorum. Evet, diyorum.

Mutluyuz

Sevişiyoruz. Önceleri günde birkaç defa, sonra haftada birkaç defa, sonra hafta sonu birkaç defa, sonra haftada bir defa. Bunu ikimiz de iyi buluyoruz, birbirimize güvence veriyoruz, sadece biraz daha az sevişiyoruz işte, çok işimiz var, stresliyiz, sonuçta insan arada sırada birkaç arkadaşını da görmek istiyor.

Güzeliz. Keyfimiz yerinde. Bedenlerimizi seviyoruz, kendi bedenimizi ve birbirimizin bedenlerini, başkaları bizim güzel bir çift olduğumuzu düşünüyor. Güzeliz. İnsanların mutlu olarak adlandırdığı şeyiz. Tanıdığımız herkesin mutlu olarak adlandırdığı şeyiz. Herkesin istediği şeye sahibiz, herkesin yaptığını yapıyoruz. Bankada toplam 53.374,43 Euro paramız var. İstesek bir dairenin, küçük bir dairenin peşinatını ödeyip geri kalanını da daha sonra, ikimiz de tam zamanlı, güvenilir bir işe girdikten sonra yavaş yavaş ödeyebiliriz. Kredi çekmek için tam zamanlı bir işte çalışmamız gerek. Eğitimimiz, dostane ve güvenilir yapımız ve deneyimimiz nedeniyle güvenilir işler olacaktır bu işler zaten. İstersek ebeveyn izni alabiliriz, Almanya, genç ebeveynlerine çok büyük maddi kayıplar yaşamaksızın genç ebeveynler olma imkânı sağlayan medeni bir ülke, en azından başta, sonraları öyle olmuyor,

ocuk sahibi olmak ocuk yapmaktan çok daha masraflı ve ebeveyn izni aldıktan sonra insanın kariyeri çoğunlukla bitmiş oluyor, ama bu onlara söylenmiyor; çocuklara, anlamayacakları için, genç ebeveynlere ise, o sıra bu durum umurlarında olmadığı için. Onlara, güzel, diyorlar.

Bir sahnenin üstündeyiz

Bir otobanda Güney'e doğru ilerliyoruz, bir köy festivaline gidiyoruz; o, festivalde şarkı söyleyecek, geç kaldık ve radyatör su kaynatmaya başlıyor. Acil şeritte gidiyoruz. Yol yardımını arıyorum. Beklemeye başlıyoruz. Sinirliyim. Sinirli olmamın sebebi, konsere gitmek istememem ve ona gitarla eşlik etmem gerektiği için heyecanlı olmam değil sadece, ayrıca ve bilhassa, bu konserin onun için ne anlama geldiğini bildiğimden ve benim için de çok anlam ifade ediyor olmasının yeterli olmadığını da bilincinde olduğumdan sinirliyim, yapılması gerekeni yapıyorum işte. Şu sarı renkli kahrolası orospu çocukları nerede kaldı, diye düşünüyorum, o da çocuksu ve komik bir şekilde, lütfenlütfenlütfenlütfenlütfen, diye şarkı söylüyor ve elimi tutuyor sımsıkı. Sarı renkli kahrolası orospu çocukları da o sırada geliyor.

Bir sahnenin üstündeyiz, önümüzde iki yüz insan oturuyor, o iyi söylüyor, ben de çalarken hata yapmıyorum. Alkış dürüst ve uzun sürüyor, çok mutlu görünüyor. Onu çok güzel buluyorum ve daha sonra onunkiyle benim birincil cinsel organımın birleşeceğini düşününce gurur duyuyorum.

File biniyoruz

Uçaktayız ve Tayland'daki bir adaya çok sarsıntılı bir şekilde iniyoruz. Sıkıca elimi tutuyor uçmayı pek sevmediğimi bildiği için; uçak korkum olduğunu söylemeyi pek sevmemediğimden bu ifadeyi kullanıyorum. Aslında uçak korkum da yok, o sırada türbülansa girmemişsek veya kabinde Araplar yoksa uçaklarda seyrek olarak gergin oluyorum, dar bir alana sıkışıp kalmışlık ve kontrolün elimde olmaması hissini sevmiyorum. Elimi tutuyor ve acıma dolu bir ifadeyle bana bakıyor. Uçak sarsılıyor, bulutların arasından adanın dağlarının zirveleri yükseliyor. Elimi öyle sıkıyor ki canım acıyor, yoksa korkan o mu, diye soruyorum kendime ve biraz sinirle yüzüne bakıyorum, o ise bunu korkumun ifadesi olarak yorumluyor ve elimi daha çok sıkıyor, ikinci elini de destek olarak kullanıyor. Bense, yanımızdaki tip ne düşünüyor acaba, diye düşünüyorum. Sağ salim iniyoruz. Kızgınım ona.

Bir Tayland adasının sahilinde uzanıyoruz, o masaj yapıyor, ben de Sloterdijk'in *Sinik Aklın Eleştirisi*'ni bitiriyorum. Son üç sayfayı, bu sayede kitabın konusunu bir cümlede açıklayabilirim umuduyla bir kez daha okuyorum, masajdan geri geliyor, kitap nasıldı, diye soruyor, iyi, diyorum. Yanıma uzanıyor, çok yakınım değil ama,

hoşnutsuzluğumu hissediyor. Kitabın bir idealizm eleştirisi olduğuna karar veriyorum. Onunla bu konu hakkında konuşmayı düşünüyorum, bütün idealist sistemlerin, kendilerini kaçınılmaz olarak açıkça ya da gizlice çürütmek zorunda oluşları hakkında, ama duraksıyorum. Ne demek istediğimi anlamayacağından mı korkuyorum, yoksa söyleyemeyeceğimden mi, tam olarak bilemiyorum. Ertesi gün file biniyoruz.

Biraz hastayım, diyor

Tegernsee'deyiz. Hava yağmurlu. O, yataktan çıkmıyor, ben de pencereden dışarı bakıyorum. Oraya vardığımız günün akşamı birlikte bitkin bir halde sigara içtiğimiz tahta verandaya, verandanın arkasındaki koyu yeşil orman duvarına yağıyor yağmur. Biraz hastayım, diyor. Bu, buraya gel mi, yoksa beni rahat bırak mı, demek, bilmiyorum. Yağmur azalmaya başladığında arabayla kasabaya gidiyoruz ve göl kıyısındaki bir kafede kahve içiyoruz. Gri bulutların altında göl güzel, o da kendini daha iyi hissediyor, tekrar sigara içebilecek halde. Biraz konuşup etrafı seyrediyoruz, sonra süpermarkete gidiyoruz. Eski bir arkadaşım arıyor, konuşmak istemiş benimle, ama onunla tatilde olduğum için konuşmayı kesiyorum. Telefonu kapattığımda kendimi cömert ve sadık hissediyorum. Beklenti içinde ona bakıyorum, o ise alışveriş sepetine küçük bir kavanoz hazır kahve atıyor sadece.

Bir yerlerdeyiz. Belki evde, belki kahvaltı verilen bir kafede, belki de bizi nostaljik sebeplerle davet etmiş uzak bir tanıdığın düğününde. Oturuyoruz veya ayaktaız yahut bir kutlama salonunun, bir okulun jimnastik salonunun ya da büyük şehirden uzakta bir otelin duvarlarına yan yana yaslanıyoruz ve dans eden insanlara bakıyoruz.

Ya beni ya da onu daha iyi tanıdıklarından ya sık sık bana doğru geliyorlar ya da ona doğru gidiyorlar. Bir süre sonra dışarı çıkıp sigara içiyoruz.

Eski sevgilisiyle karşılaşıyoruz. Benden beş yaş büyük ve ben bunu avantaj olarak algılayacak yaşta değilim henüz. Dövmeleri var ve daha önce paraşütçüymüş. İkinci cümlesinde, işini sıkıcı bulduğunu, üçüncüde ise ona verdikleri inanılmaz para yüzünden bu işi bir türlü bırakmadığını anlatıyor bana. Piste dans etmeye gidiyorlar. Ben barda kalıyorum ve ikisinin önceleri yatakta neler yaptıklarını hayal edip etmemeyi düşünüyorum, ama çok yorgunum ve bunun yerine, bir sipariş vermeden barda duran kadının dekoltesine bakıyorum.

Yatakta uzanıyoruz, gece yarısı, bira, şnaps ve şarap içtim, arkadaşlar vardı, enfes bir domuz kızartması yaptılar. Sonda hepimiz koltuğun üzerinde dans ettik. Seslerin ve insanların gürültüsü kafasında çınlamaya devam ettiği için uyuyamadığını söylüyor, ama mutluyum, diyor ve karanlıkta yamuk, uyuşmuş ve savunmasız halde yatışımı izliyor. Bana doğru eğiliyor ve kulağıma, seni seviyorum, diye fısıldıyor. Sanki uyuyormuş gibi yapıyorum.

Futbol izliyoruz

Uyanıyorum. Üstümden yorganı atıyorum. O da atıyor. Ayağa kalkıyorum. O da kalkıyor. Duş alıyorum, dişlerimi fırçalıyorum, üstümü giyiniyorum, o da aynısını yapıyor. Bir fincan kahve içiyorum, fındıklı yoğurt yiyorum. O da aynısını yapıyor. Evden çıkıyorum, cadde boyunca metro durağına kadar yürüyorum, metroyla Sendlinger Tor'a gidiyorum, aktarma yapıp Implersstraße'ye kadar gidiyorum, metrodan iniyorum, merdivenlerden çıkıyorum ve üzerinde Stemmerhof yazılı bir tabelanın asılı olduğu büyük bir binaya kadar Lindwurmstraße'de yürüyorum. O da aynısını yapıyor. Merdivenlerden çıkıyorum. O da öyle.

Futbol izliyoruz. O da bizimle. Futbol izliyoruz ve o da bizimle, çünkü futbol izleyen Biz, onunla benden farklı bir biz. Ağırlıklı olarak erkeklerden oluşan bir grubuz. Futbol izliyoruz ve o da bizimle. Benimle futbol izleyen adamlar da farklı boy ve yaşlardalar ve bana yakınlık dereceleri farklı. Beni, onun tanıyabileceğinden daha uzun süredir, daha farklı ve daha iyi tanıyorlar, ama bu tanıma ve tanınmanın; şimdi hep beraber, her zaman olduğumuz gibi burada olmamız dışında katlanılacak hiçbir sonucu yok, ama bir zaman sonra hepimiz yalnız kalacağız, diye

düşünüyorum ve onun dışında kimse yanımda olmayacak.

Bir resim atölyesindeyiz, büyük bir atölye, kalabalığız, elli, altmış insan; tuvaler, boya kutuları ve kâğıt topları kaldırılmış, onların yerinde eski koltuklar, yastıklar, bira kasaları ve biz varız. Yenmesini istediğimiz takımın renklerini taşıyoruz üzerimizde, ülkemizin renklerini. Ve işin ciddiyetinin gerektirdiğinden daha büyük bir inançla taşıyoruz o renkleri: Bu bir oyun. Bağırıyoruz. Bu bir oyun değil.

Biz bağırıyoruz ve diğerleri sahaya çıkıyor, atölyenin duvarına yani. Üzerlerinde başka renkler var, yüzleri, omuzları, sırtları ve baldırları başka. Onların bedenlerini bizimkilerin bedenleri kadar iyi tanımıyoruz, yüzlerini, isimlerini, seslerini, yürüyüşlerini de öyle; bizimkileriyse, onun beni hayatta tanıyıp tanıyabileceğinden daha iyi tanıyoruz, onlar bunu bilmiyorlar, o da bilmiyor, hiçbir zaman bilmeyecek, o bu yüzden o ya zaten.

Düdük sesini duyuyoruz ve tanıdığımız erkeklerin hareketlerini izliyoruz, hareketler ve erkekler, topsuz hareket ettikleri zaman da tanıyoruz onları, topla hareket ettiklerindeyse çığlıklar atıyoruz. Onlar koşuyor, biz bağırıyoruz, onlar sendeliyor, biz bağırıyoruz, onlar düşüyor, biz bağırıyoruz, sonra tekrar ayağa kalkıyorlar. Bağırıyoruz, top havalanıyor, bağırıyoruz ve onlar koşup topu ileri ta-

şıyorlar, gittikçe daha ileri, daha ileri, daha ileri, sonra top birdenbire ağılarda, baştan beri olmasını istediğimiz yerde. Bağırıyoruz ve havalara sıçırıyoruz. Onlar havalara sıçırıyor, bağırıyor ve birbirlerine sarılıyorlar, birbirlerinin sırtına, omzuna, göğsüne vuruyorlar ve başını okşuyorlar, sevinçle, öfkeyle, gururla ve ortak düşmana duydukları nefretle birbirlerini tokatlıyorlar. Biz de birbirimize sarılıyor, birbirimizin sırtına, omzuna, göğsüne vuruyoruz ve başını okşuyoruz, sevinçle, öfkeyle, gururla ve ortak düşmana duyduğumuz nefretle birbirimizi tokatlıyoruz ve ben onun yanağına bir öpücük konduruyorum.

Almanya, diye bağırıyoruz. Kahverengi renkli kalın bira şişelerimizi kırılmayacak kadar sert bir şekilde tokuşturuyoruz, o da aynısını yapıyor. Yumruklarımızı havaya kaldırıyoruz. O da aynısını yapıyor. Şarkılar söylüyoruz. O da aynısını yapıyor. Tezahürat yapıyoruz. O da aynısını yapıyor. Bizimkilerin koşuşunu izliyoruz, diğerlerinin bacaklarına doğru sıçradıklarını seyrediyoruz. Diğer takımdan bir oyuncunun acılar içinde kıvranışını görüyoruz. Götveren, diye bağırıyoruz. O, biradan bir yudum alıyor. Aslında bira sevmez. Sonra diğer takımın topu kaybettiğini görüyoruz ve gürlüyoruz, gürleyişimiz, yanıp sönen görüntülerin olduğu duvarın karşısında bir duvar gibi yükseliyor, sonra bizimkiler topla diğer takımın ceza sahasına doğru ilerliyor ve top tekrar ağılarda. Bağırıyoruz, etrafa vuruyoruz, yerimizde sıçırıyoruz ve ağlıyoruz, o da aynısını yapıyor. Sonra bir düdük sesi duyuyoruz, İsveç

2-0 kaybetti. Herkes sahaya koşuyor. Biz yerimizde sıçırıyor, yere düşüyor, birbirimizin üstüne çıkıyoruz. Sonra resim atölyesinden hızla çıkıp metro istasyonuna gidiyoruz, hepimizin üstünde takımımızın renkleri var, onun da öyle, ellerimizde uçuşan bayraklar. Ayakta dikiliyor, içiyor, gülüşüyoruz. Bira şişelerinin çingirdama sesleri duyuluyor. Derken metro geliyor. İçeride İsveç renkleri içinde iki kişi var. Onlara bakıyoruz ve sonra avazımız çıktığı kadar tezahürat yapıyoruz. O da aynısını yapıyor. Metroya biniyoruz ve Schwabing'e gidiyoruz. Sonra Leopoldstraße'ye akıp kayboluyoruz. Ve bir anda diğer herkes ortadan kayboluyor ve aynı zamanda her yerdeler, diğerleri herkes artık, renkler, bayraklar, şişeler ve bağırırlar. Sonra formamı çıkarıyorum ve pantolonumun önüne sokuşturuyorum. Arkama ise siyah-kırmızı-altın sarısı bayrağımı sokuşturuyorum. Sonra bir trafik lambasına tırmanıyorum. Bir kavşağın ortasındaki bir trafik lambasının tepesine oturup güneşin ısıttığı metale iki elimle tutunuyorum. Kıcımda Almanya Federal Cumhuriyeti'nin bayrağı asılı, altımda, benim üzerimden sarkanla aynı renklerde bir deniz var. Sonra, Almanya, diye bağıriyorum. Bağırabileceğimden birazcık daha alçak sesle bağıriyorum, çünkü onun aşağıda bir yerlerde olduğunu biliyorum. Kafasını kaldırıp bana bakıyor ve bir trafik lambasının tepesinde oturmuş, Almanya, diye bağıriyor, diye düşünüyor.

Beni tanıyor ve buna rağmen seviyor

Uzaklara gitmek istiyoruz. Rutinden, şehirden uzaklaşıp kırsala, bir göl kenarına gitmek istiyoruz. Park yeri bulamıyoruz, sulu çimlerin her tarafında arabalar var, terlikli, yarı çıplak insanlar ellerinde yaygıları ve buz kutuları ayaklarını sürüye sürüye önümüzden geçiyorlar, hava katlanılmaz derece sıcak. Arabayı sonunda, çimenliğin kenarında başka bir arabanın, sağ kapıdan inmemi gerektirecek kadar yakınına park ettiğimizde camı açma-kapama düğmesi bozuluyor. Bunu dikkate alıyorum, camı açık bırakıyorum ve bu konuyu artık düşünmüyorum, ama o, araba için endişeleniyor, benim arabam için, beni sevdiği için. Bense bagajdan hızlıca havluları, terlikleri, su şişelerini ve mayomu almak ve gitmek; arabadan, çimenlikten, güneşten uzaklaşıp suya gitmek istiyorum. Ve sonra yine gölden eve dönmek istiyorum veya insanların olmadığı ve havanın bu kadar bunaltıcı olmadığı bir yere, herkesin harika bulduğunu söylediği, sonunda yaz gibi bir yaz, dediği bir sıcaklığa, onun üzerinde incecik bir elbise var sadece, ama havanın kanından daha sıcak olmasını iyi bulduğunu söyleyen kimseye inanmıyorum. Ah canım, diyor ve arabanın camını açık bırakmak zorunda kaldığım için, güneşi, sıcaklığı ve gölleri hiç sevmediğimi bildiği için kolumu okşuyor. Bu merhameti güzel,

Çünkü bu sayede, beni tanıdığını ve buna rağmen sevdiğini görüyorum, ama nedense bir yandan da korkutucu geliyor bana bu. Çünkü bu sayede, beni tanıdığını ve buna rağmen sevdiğini görüyorum.

Sabahın erken saatlerinde dolu metronun içindeyiz, birbirimizi öpüyoruz, o benden bir durak önce iniyor. Kapı kapandığında arkasından bakıyorum, çünkü arkasına döneceğini tahmin ediyorum ve döndüğünde, arkasından bakmadığımı fark etsin istemiyorum. O yüzden arkasından bakıyorum. O ise arkasına dönmüyor.

Bir iyi geceler hikâyesi

Taksideyiz ve bir karaoke bara gidiyoruz, çünkü o şarkı söylemeyi seviyor, ben de içmeyi. Taksi şoförü kadın radyodan, öğrenci harçlarının alınmaya başlanacağını öğrenince öfkeden çılgına dönüyor, bizden sonra mola vereceğini söylüyor. Bizi Schwabing'te, verdiğimiz adreste bırakıyor, taksimetreyi kapatıyor ve arabanın tepesindeki ışığı tekrar açmıyor. Bara giriyoruz, içeceklerimizi söylüyoruz, önde, avukat gibi gözüken biri Elvis Presley söylüyor. Cin tonik içiyoruz, çok geçmeden sahneye o çıkıyor. O kadar berrak, parlak ve güzel söylüyor ki bu anı aklımda tutup; vergi dairesinden alacağım bir sonraki mektupta, akşamdan kalma bir halde kötü ağız kokusuyla bir sonraki uyanışında, tek kelime etmeden geçen bir sonraki kahvaltıda veya onun, gerçi iyi ama eh işte olan arkadaşlarıyla bir sonraki buluşmamızda tekrar hatırlamayı beceremediğim için ağlamayı düşünüyorum. Sanıyorum, bu parlak ve berrak ses üzerine, konsantre olmuş ve umut dolu bir halde bana doğru bakan bu gözler üzerine, kendisini güzel bulan ve tam da bu yüzden güzel olan bu ince uzun, güçlü, sağlıklı beden üzerine, onunla göz göze gelmeye çalışan otuz çift erkek gözünün —o şimdi yalnızca benim için orada durduğundan, yalnızca benim için şarkı söyleyip nefes aldığından— ancak boşluğa bakmasındaki doğal-

lık üzerine ve bütün bunların boşuna olması üzerine yeterince uzun süre düşünsem gerçekten ağlayabilirim. Taş kalpli olduğumdan değil, yumuşak, aşırı yumuşak yürekli olduğum için, bir sünger, gri gökte bir bulut gibi. Bir yudum cin tonik alıyorum, gururla masaya dönüyor. Ya nağından öpüyorum ve onu kolumla sarıp kendime doğru çekiyorum, parmaklarım omuzlarını sımsıkı tutuyor, oysa tutmaya çalıştığım tek şey kendimim.

Daha sonra koltukta uzanıp televizyon izliyoruz, izlerken dönüşümlü olarak uyukluyoruz. İkimiz birden aynı anda uyanık olduğumuz bir an yatmaya karar veriyoruz.

Birbirimizi tutuyoruz. Bırakıyoruz. Birimiz diğerinden hep birazcık daha sıkı tutuyor, birimiz diğerinden hep birazcık daha erken bırakıyor. Birbirimizi hesap edilemez yörüngelerde çevreliyoruz ve seni seviyorum, sadece iyi bir iyi geceler hikâyesi artık. İşe yarayan bir iyi geceler hikâyesi.

Daha sık güzel şeyler yapma kararı alıyoruz

Yürüyüşe çıkıyoruz. Gökten sular yağıyor. Yağan suların içinde hareket etmek yorucu, dağa tırmanıyoruz. Yukarı Bavyera'da bir köydeyiz. Yukarı Bavyera'daki bir dağ köyünde olmak için garip bir mevsim, çünkü henüz kar yok veya artık yok ve artık sıcak ve güzel değil veya henüz sıcak ve henüz güzel değil. Ara sıra, arka planı oluşturan genel grilikten biraz daha koyu bir grinin içinde sıra dışı bir bulut oluşumu seçiliyor. Göğün, üzerimize yağdırabileceği daha çok suyu varmış gibi bir hali var. Üzerimizde yağmurluk, ayağımızda botlarla dağa tırmanıyoruz, ama henüz gerçek dağlarda değiliz. Gökten yağan sular artıp yağmurluklarımızın açık noktalarından sızarak derimize ve botlarımızın içine girmeye başlayınca dönüş yapıyoruz. İki saat boyunca, yağmur sanki alttan geliyormuşçasına suyla kaplı boş çayırların üzerinde yürüyerek dağa tırmandıktan sonra yine dönüyoruz. İyi korunmuş ve normalde elektrik yüklü olan çitlerin yanından yürüyoruz, çimenlikler sonsuz genişlikte ve hafif yukarı doğru eğimli, daha ötede seyrek bitki örtüsüne sahip sarp kayalıklar bulutlara doğru yükseliyor, göğe doğru yükseliyor gri, delik delik, masif kayalıklar. Yol dikleşmeden ve yağmur altında bir yürüyüş bir dağ tırmanışına dönüşmeden

önce, Leutasch veya Partnach'ta üzerinde vadi yazan bir levha görünce o yöne sapıyoruz. Sarp kayalıklara paralel olarak yürüyoruz, derken yağmur diniyor, sonra yeniden başlıyor. Kayalık yola yaklaşıyor veya yol kayalığa, yürümeye devam ediyoruz. Bir yarım saat sonra diğer kayalık da yaklaşıyor. Bir geçide ne zaman vadi dendiğini soruyorum kendime. Sonra iki sarp kayalık daha da yaklaşıp kibirle doğruluyor. Derken küçük, kahverengi bir kulübe görüyoruz. Şişman bir adama para verip içeri giriyoruz. Her şey kulağa farklı geliyor, her şey farklı görünüyor, betonla sağlamlaştırılmış çelik desteklerin üzerinde çelik halat var. Halata tutunup uçurum boyunca ilerliyoruz, aşağıda bir dere azgın bir nehre dönüşmüş, köpük köpük ve gürültülü, ama burada boğulmak mümkün değil, burada düşen kişinin, ciğere su dolmasından başka problemleri olur. Yukarıdan sarkan kayalardan –benim bu kayaların altından eğilerek geçmem gerekiyor, onun ise eğilmesine gerek kalmıyor, boyu daha kısa çünkü– sular damlıyor, diğer tarafta ağaçlar fiziki olarak imkânsız pozisyonlarda doğrudan taşın içinden büyüyorlar. Gökyüzü artık görülüyor, artık sadece kayalıklar var, yeşil ve su. Yürümeye devam ediyoruz, etraf kararmaya, daralmaya, daha da ıslanmaya, daha da gürültülü bir hale gelmeye başlıyor, yağmurun şırıltısı nerede bitiyor, dereninki nerede başlıyor, yoksa burada duyulan gürültü dar alanın ve taşın sesi mi sadece, sorularına cevap vermek uzun süredir mümkün değil. Sonra birdenbire olduğu yerde duruyor, tam önümde. Bana doğru dönüyor ve ağzını açıyor. Ne? diye

bağırıyorum. Ağzını tekrar açıyor, ama sadece suyun, dar alanın ve taşın sesini duyuyorum. Sonra ona doğru eğilip kulağımı ağzının üzerine götürüyorum. Bağırıyor: Hamileyim.

Annesinin yanındayız. Kürtaj kararı alınıyor, annesi karar veriyor. Babası hiç karışmıyor. Ona birkaç gün önce verdiğim koşulsuz taahhülden dolayı aşırı gururlu ve uyuşmuş durumdayım, ne karar verirse versin yanında olacağıma dair verdiğim törensel yeminden dolayı, beraberce bu işin üstesinden geleceğiz, birlikte bir çocuk büyüteceğiz veya bedeninden bir çocuğu alıp atacağız, sen nasıl istersen hayatım.

Kar lastikleri olan bir araba kiraliyorum, çünkü gece kar yağdı ve benim arabamda yalnızca yaz lastikleri takılı, kürtaj kliniğine gidiyoruz, doktor kibar, nesnel ve pragmatik biri, o bir hap alıyor ve bir yudum su içiyor, bitti bile. Sonra onunla birlikte ailesinin evine gidiyorum. Nintendo oynuyoruz, üç gün boyunca, Super Mario Kart. Ara sıra *pause* tuşuna basıyor ve vajinasından çıkan ölü, organik materyali tuvalete akıtmak için ayağa kalkıyor.

Birbirimizi anlıyoruz. Öfkeliyiz, reddedilme duygusu yaşıyoruz. Daha sonra reddedilme üzerine o kadar uzun süre konuşuyoruz ki bu duygu bir süre sonra yeni davranış kalıpları ve eski alışkanlıklar arasında gidip gelmeler

arasında eriyip kayboluyor. Ama seni sevdiğimi biliyorsun, diyoruz birbirimize ve sonra yeniden birbirimizi anlıyoruz. Gurur ve tereddüt içeren istekleri bırakıyoruz. Tereddüdü bazen seksle defediyoruz, ama çoğunlukla hiç halimiz olmuyor.

24 izliyoruz. Saat sabaha karşı üç, uyuyor, sabah sekizde kalkmamız gerek, ama buna rağmen bir sonraki DVD'yi koyuyorum ve bir *joint* daha sarıyorum. O uyuyor, ben içiyorum ve jenerik müziğinin yüksek sesi birden rahatsız etmeye başlıyor, aşırı patetik, aşırı gürültülü geliyor, aksiyon filmi işte. Jack Bauer'in işkence metotları bir anda fazla tekrarlanmaya başlıyor. Batı dünyasının kati tehdidi bir anda fazla kati geliyor, belki de yorgunum sadece veya kafam güzel. Televizyonu kapatıyorum, lambayı söndürüyorum, onu yanağından öpüp, yatağa gidelim mi, diyorum. Mhmm, diyor, hemen geliyorum, saat kaç ki? Geç oldu, diyorum. Ben odadan çıkar çıkmaz yeniden uyuyakalacağını, koltukta uyuyacağını ve daha sonra yatağa geleceğini, bitkin düşeceğini ve onu uyandırmadığım için hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Saat beşte yatağa geliyor ve neden uyandırmadın beni, diyor.

Vedalaşıyoruz. Bir yürüyen merdivenin yanında duruyoruz. Artık birbirimizin dudağına hızlıca bir öpücük konduruyoruz sadece veya dudaktan bile öpmüyoruz birbirimizi, yanaktan, alından öpüyoruz veya hiç öpmüyoruz. Birbirimize eskisi kadar sıkı, eskisi kadar uzun

sarılmıyoruz, ben onu ondan önce bırakıyorum, o beni benden önce. Tam arkamızı dönerken göz göze geliyoruz, ayrılışımız, hareket halindeki bedenlerin, gaz içindeki atomların mantiki sonucu değil; olgun şahsiyetlerin bağımsız kararı gibi gözüksün diye göz kontağımız kesilmeden önce yere bakıyoruz. Bunun öncesinde her şeyi bir kez daha konuşuyoruz. Benim için hiçbir önemleri olmasa da onun için büyük önem taşıyan (veya tam tersi) davranış biçimlerinin var olmayan sebepleri hakkında konuşuyoruz. Veya uzun zaman önce yarattığımız bir dünyaya tutunurken, o dünyaya inanırken, önemlerini ya beceremediğimizden ya korkudan ya da umuttan dolayı anlamadığımız veya anlamak istemediğimiz davranış biçimleri hakkında konuşuyoruz. Bir yürüyen merdivenin yanında duruyoruz, hiçbir şey sormuyor, hiçbir şey söylemiyorum. Öylece duruyoruz ve bir süre sonra yürümeye başlıyoruz, yürüyen merdivenle aşağı iniyoruz, ara kattan, bir şey bilmeyen, hiçbir şey bilmeyen insanların önünden geçiyoruz, bir sonraki yürüyen merdivenle de aşağı iniyoruz. Sonra peronda konuşmadan dikiliyoruz. Gözlerinde beni avutan bir umut ve berraklık var ve bir şey daha, ama ne, tam olarak bilmiyorum. Bekliyoruz ve birbirimize bakıyoruz. Benim trenim daha önce geliyor.

Üzgünüm

Son derece duygulanıyorum ve çok yorgunum

New York'tayız. Havaalanının varış salonundayım ve ilk gördüğüm, güzel bacakları olduğu. Üzerine iyi oturan gri bir kot ve açık kahverengi deri çizme giymiş, kulağında altın küpeler var, uzun, siyah saçlarını sıkı bir şekilde geriye doğru taramış. Ağır çantasını çekerek yürüyor. Beni gördüğünde gözlerinde bir şeyler parlıyor. Buna rağmen yine gözlerini kaçırıyor, kendini kontrol edebiliyor, farklı ten rengi ve yapıdaki insanların önünden geçip yürümeye devam ediyor, yürüyüşü her zamanki gibi esnek ve sakin, otuz metre daha, on, beş. Gelen yolcularla, onları almaya gelenleri ayıran bariyerin altından geçiyor, belli ki sona kadar yürümeye sabrı yok, yeterince uzun süre yollardaydı. Ve şimdi sonunda önümde duruyor, gülüyor, öpüşüyoruz. Onu sikmek istiyorum. Tabii, bunu henüz söylemiyorum, biraz daha öpüşüyoruz. Uçuşun nasıldı, diye soruyorum. Ve birdenbire görüş alanım daralıyor. Koyu renk gözlerini görüyorum. Omuzlarını görüyorum, sutyeninin bir kopçasını, tişörtünün dekoltesi geniş ve biraz kaymış. Kulağının üzerindeki örgüden çözülmüş bir tutam saç görüyorum. Bir içecek otomatı görüyorum.

Susadın mı?

Evet.

Bekle, bir şeyler alayım sana.

Su ve bir şişe pembe renkli bir sıvı alıyorum, yeni bir Amerikan içeceği bu, evdeyken bazen sözünü ederdik. Tadı nasıl, merak ediyorum, derdi her zaman, bir gün Amerika'ya gidecek olursa denemek istediğini söylerdi. Şişeyi ona doğru uzattığımda müteşekkirkir bir şekilde bakıyor. Ama o kadar soğuk ki hiç içemiyor neredeyse. Uff, soğuk, deyişi çok hoşuma gidiyor.

Trende yan yana oturuyoruz, hafif ter kokuyor, ama hiç sorun değil, bu kokuyu biliyorum, üzerinden çok zaman geçti, o kadar. Boş limanların ve Newark'ın endüstriyel yıkıntılarının ötesinde Manhattan'ı gösterdiğimde çok heyecanlanıyor. Bu andan itibaren onun yanında olabileceğim veya olabilirim veya olmam gerek diye düşünüyorum ve onun, her şeyin yoluna girebileceğine olan inancıyla birdenbire son derece duygulanıyorum, sadece denemek gerek, zor iş, ama denemeye değer, son derece duygulanıyorum ve çok yorgunum. Eve geldiğimizde sevişiyoruz. İlk orgazmdan sonra mutluyum, çünkü pencereden dışarı bakarken o kadar heyecanlı ve benimle burada olmaktan o kadar mutlu ki.

Sorun yok

Evimdeyiz. Koltukta oturuyor ve işten eve geldiğim için sevinçli. Bense boş, yorgun ve öfkeliyim, çünkü onun sevincinden ötürü boşluğumun, yorgunluğumun ve öfkemin bilincine varıyorum ve ona kendimden nefret ettiğimi söylemek istemiyorum, felsefe berbat, diyorum. Üstüne çalıştığın konferans metni kötü mü gidiyor, diye soruyor ve bir sigara uzatıyor. Sonra benden önce evden çıkıyor ve merdiven boyunca koridoru geçip basamaklara oturuyor, orada bana çakmak veriyor. Merdivenlere yaptığımız yürüyüş beni biraz olsun yatıştırıyor. Sorun yok, diyorum. Sigaramdan bir nefes çekiyorum. Başka bir şey daha söyler miyim, diye bekliyor. Bir şey söylemeyince yavaşça başını sallıyor, o da sigarasından bir nefes çekiyor, burnundan duman çıkıyor. Sonra gururla gülümsüyor, gözlerimin içine bakıyor, bugün Williamsburg Köprüsü'nü yürüyerek geçtim, diyor. Burada olduğu ve bunu yaptığı için mutlu oluyorum. Ve bir an sonra, o sırada yanında olmadığım için üzülüyorum, ama sonra, eğer orada olsaydım sürekli, yapacağım konuşmayı veya başka kadınları düşüneceğim aklıma geliyor, yani bir şey söylemiyorum ve sigaramdan bir nefes daha çekiyorum, diğer elimle de yatıştırıcı bir şekilde yanağını okşuyorum, zaten sakın halbuki, bunu yapmama engel olmuyor, çünkü bunun beni yatıştırdığını biliyor.

Sigarayı bırakmayı düşünüyorum

Eski depoların önünden geçiyoruz. Williamsburg'taki, sürgülü kapıları çürümüş devasa depoların önünden geçiyoruz. Kapılardan bir tanesi bazen açık duruyor ve birisi uzun süre beklemiş, küf lekeli, eski yatakları dışarı çıkarıp bir pikaba yüklüyor. Sürgülü kapıları çürümüş depolardan kullanılmış yatakları çıkarıp bir pikaba yüklemek ve pikapla bir yerlere gidip yatakları tekrar aşağı indirmekte tatmin bulan bu adamları kıskanıyorum. Hiç duraksamadan işlerini yapan ve yaparken mutlu olan adamları. Mutlular, çünkü kendilerine, işlerini yaparken mutlu olup olmadıklarını sormak hayatta akıllarına gelmiyor. Ona, mutlu olma yeteneğim olmadığını söylemeyi düşünüyorum. Sadece, kendime, mutlu muyum, diye sormadığımda mutlu olduğumu ama bunu kendime; yemek yediğim, içki içtiğim, sıçıtığım veya boşaldığım, bazen de nefes aldığım ve havanın serin ve temiz olduğu zamanların dışında her zaman sorduğumu söylemeyi düşünüyorum. Sigarayı bırakmayı düşünüyorum. Ona, anlamlı bir şey yapmak istediğimi söylemeyi düşünüyorum. Önemli bir şey. Dünyayı daha iyi hale getiren, insanlığı ileriye taşıyan bir şey. Ona, felsefedeki bilinç probleminin çözülebilir olduğunu ve benim bu problemi çözen kişi olabileceğimi düşündüğüm anlar olduğunu söylemeyi

düşünüyorum. Sonra ona, çocuk yapmamız konusunda şüphelerimin olmasının sebebinin belki de, etrafımda ne kadar fazla insan olursa kendimi o denli katlanılmaz bulduğum gerçeği olduğunu söylemeyi düşünüyorum, o ise kolumu okşuyor, bronzlaşmışsın, diyor. Sonra ona, bir zihinsel kusurum var, sorun kesin bu, ne yaparsam yapayım düşüncelerimi kontrol edemiyorum, bir tür analitik Tourette Sendromu'ndan mustaribim, demeyi düşünüyorum ve ona, sen de bronzlaşmışsın ama, diyorum. Yakında vermem gereken konferans hakkında bir şeyler daha söylemeyi düşünüyorum, ama vazgeçiyorum sonra.

Yürüyerek Manhattan Köprüsü'nden geçiyoruz. East River kıyısındaki parkta genç aileler görüyoruz. Anneler çocuklarıyla top oynuyor, o kadar uzaktalar ki güzel olup olmadıklarını göremiyorum, ama gördüğüm bir şey var: Birkaçının göğüsleri var.

Bak, çocuklar.

Evet.

Bir gökkuşığı

Parkı geçince su, suyu geçince diğer kıyı geliyor, diğer kıyının ardında gökdelenlerin silüetleri görülüyor, o kadar sahte, o kadar talepkâr ve klişeler ki onları görmeye çalışıyorum. Köprüden Çin Mahallesi'ne giriyoruz. Üzerleri okunmaz grafitilerle dolu yamuk yumuk çatıların önünden geçerek uzun bir merdivenden aşağıya iniyoruz. Ve biraz sonra aşağılarda bir yerde Pekin ördeği yiyeceğiz; o, rehberde Pekin ördeği yenebilecek en iyi restoranlardan birini bulduğu için nerede yiyeceğimizi biliyor.

Restorana giriyoruz, bir yere oturuyoruz. Çocuksu heyecanını fark ettiğimde karnımda bir sıcaklık hissediyorum. Ve tam, dile getirebileceğim kadar belirgin bir şekilde hissettiğim anda bu hisse yukarıdan bakıyorum, aynı anda başka şeyleri de düşünerek, başka şeyleri de dile getirerek değersiz kılıyorum onu, örneğin, bütün bunlar da ne böyle, sessiz olun hayvan herifler, çekik gözlüler, memeler, yine mi ve bira gibi, içimde biriken başka şeyler. Ve sigaralar, tabii ve neden herkes bu şehre bu kadar bayılıyor, büyük ve kalabalık sadece. İçimde bütün bunlar uçuşurken, o, merakla etrafına bakınıyor ve heyecanlı. Ve karnım o kadar sıcak değil artık. Müteşekkîr bir gülümsemeyle bana bakıyor. Yemeğimizi yiyoruz. Tadı hoşumuza

gidiyor. Hesabı ödeyip çıkıyoruz. Kapının önünde elimi sıkıca elinin içine alıyor ve hem şehri hem de kendi yaşamını keşfettiği sağlam adımlarının ritmine uydurarak salıyor. Ben yanında yürüyorum ve ayaklarımın yere basıp basmadığını bile hissetmiyorum. Merakla etrafına bakıyor ve etrafımızdaki her şeyi içine çekiyor, onu burada beklediklerini bildiği şeyleri. Daha uçaktayken düşünmüştü bunları, buranın nasıl görüldüğünü, buranın seslerini, kokularını, Çinli sokak satıcılarının balığını, geri geri giden kamyonların korna sesini, masaj salonlarının renkli vitrinleri ile caddelerin kenarlarında açılmış stantlardaki, renk renk dizilmiş sayısız tişörtü. Üstünde *I love New York* yazan bir gökkuşağı. *Gay*, diyorum içimden.

Daha uçaktayken düşünmüştü bunları, diye düşünüyorum, uçak biletini aldıktan sonra satın aldığı kitapta okuduğu zaman düşünmüştü. Köprüleri, çıplak kuleleri ve kar beyazı manolya çalılarını, özgürlük heykelini, East Village'ı ve Katz's'ın içi hafif kanlı rozbifini daha uçaktayken düşünmüştü. Bense uçakta, bir patlamanın orta yerinde olan bir insanın, artık hiçbir şey algılamayana kadar daha sıcaklık mı, yoksa gürültü mü algıladığını düşündüm, insanın, bir sonraki an artık hiçbir şey algılamayacağını algıladığı anı algılayıp algılamadığını düşündüm.

Uçakta, ona sadık kalmayı başarabilecek miyim, diye sordum kendime ve bunu isteyip istemediğimi sordum,

eğer istemiyorsam neden deneyeyim, diye sordum. Neden onu havaalanına indikten sonra hemen arayıp, yapamayacağım, demediğimi sordum. Ama sonra bu düşünce-
nin devamını getirmedim, bir süre sonra kendi kendine
sönüp gitti, muhtemelen uçağın kuru havasında yarı uya-
nık bir halde gözlerini düşündüğüm esnada, gündelik bir
yerde, sıradan bir anda o gözlerin üzerimde gezinmelerini
düşündüğüm sırada... Kısa süreliğine üzerimde gezini-
yor o gözler, çok kısa bir süre, ama her yanıma sarıyorlar,
çünkü açıklar, çok açıklar, büyükler. Şaşıyorlar, bir nes-
neden diğerine sıçırıyorlar ve orada olan her şeyi özömsü-
yorlar, dünyayı görüyorlar ve dünyanın güzel olduğunu
görüyorlar, dışarıda biraz komik veya anlaşılması zor olan
birçok şey olsa bile genel anlamda her şey yolunda, her şey
iyi, sen iyisin dünya, diyor büyük, cesur gözleri dünyanın
üzerinde gezindikleri zaman. Sonra benim de üzerimde
geziniyorlar. Ve bir anda burada, olduğum yerdeyim, yere
sağlam basıyorum, bu güneş sisteminin bir parçasıyım ve
şunu biliyorum: Benim yerim bu gözlerin görüş alanının
içinde bir yerlerde. Akabinde, başka kadınların cinsel or-
ganlarını düşünüyorum.

Arkadaşlarımız

Onun doğum günü. Standard Hotel'deki Sky Bar'da oturuyoruz, saat 17:42. Daha saat 18:00'a kadar oturabiliriz, ondan sonra, kimsenin bilmediği ve kimseden alınamayan bir numarayı arayıp rezervasyon yaptıranlar oturabilir sadece. Bar dikkat çekici derecede sade döşenmiş, saldırgan denebilecek derecede mütevazı neredeyse, bembeyaz bir şöminenin içinde sessiz bir gaz alevi, onun dışında çokça pastel ton, her yerde pastel tonlar, kalın, yumuşak halı, bar, masalar, masa örtüleri, oturduğumuz sandalyeler, zayıf ve aşağı yukarı benim boyumdaki garson kadınların kokteyl elbiseleri, uzun boyluyum, diye düşünüyorum, ve ayrıca istisnasız hepsi çok güzel. Duvarlar da pastel renklerde, diğer konukların ayakkabıları, pantolonları ve ceketleri, onun elinin üzerindeki elim, onun gözleri, devasa pencere cephenin önündeki gökyüzü.

Doğum günün kutlu olsun, diyorum. Gülümsüyor. Bir iki daha söylüyor.

Ne zaman Beşinci Cadd'e olmamız gerek?

Bir saat içinde falan.

Zamanımız var o zaman.

Evet.

Ben de bir tane daha söylüyorum, hızlıca içiyoruz, saat 18:02'de Standard Hotel'in döner kapısından çıkıyoruz, High Line'da yürüyoruz, baştan sona ne kadar yeşil ve restore, ne kadar zevkli ve yenilikçi tasarlanmış olduğunu görüyoruz. Hudson River'ı ve onun ötesinde New Jersey'i görüyoruz. Sonra da metroya biniyoruz. Beşinci Cadde'ye gidiyoruz, orada iniyoruz. Asansörle başka bir bara çıkıyoruz, telefon numarasının öğrenilebildiği, aranıp bir masanın, saat 18:00'dan sonra da kalınabilen bir masanın rezerve edilebildiği bir bara. Bu bar daha karanlık, daha büyük, burada pastel tonlar yok, kırmızı ve siyah var. Kare masaların çevresinde, bir vinçle koyulmuş gibi duran, koyu renk deriden kare biçiminde kocaman oturma grupları duruyor. Tavandan, çeşitli spor müsabakalarının sessiz biçimde gösterildiği ince ekran televizyon küpleri sarkıyor.

İkimiz o kare biçimindeki devasa deri koltuklarda oturup bekliyoruz ve sayımız artacağı için rahatlamış durumdayız. İnsanlar sayımız az diye tuhaf bakıyor, iki kişiyiz, umarız daha fazla olacağız, umarız yakın zamanda olacak bu. Münih'ten arkadaşlarımızı bekliyoruz, eskiden onun arkadaşlarıydılar, şimdi bizim arkadaşlarımız oldular, o, onlarla eskiden birçok şey yaşamış, şimdiyse biz beraber hiçbir şey yaşamıyoruz, New York'a onun yanına gidersen biz de geliriz, bir daha ne zaman New York'a gidersin, kim bilir, insan New York'a her gün gitmiyor sonuçta, sizde kalabilir miyiz, tabii ki, ayrıca doğum günün de var, diyen arkadaşlar.

Bekliyoruz. Göz ucuyla, bir diğer küpün içindeki ince ekran televizyonlardan birine bakıyorum. Bir futbol sahası üzerinde hareket eden insanları görüyorum, alışıldan farklı hareket ediyorlar, bir şeyler farklı, o yüzden daha dikkatli bir şekilde bakıyorum. Ve futbol sahasındakilerin kadın olduğunu görüyorum. Üzerlerinde iç çamaşırlarından başka bir şey yok. Sonra hızla gözlerimi kaçırıyorum.

Bak, Lingerie-League,¹³ diyor. Bunun üzerine gözlerimi yeniden oraya doğru çeviriyorum. Birlikte ekrana bakıyoruz. İç çamaşırı modellerinden oluşan iki takımın göğüslerini, popolarını ve bacaklarını birbirlerine çarpışlarını, kaskların altında dalgalanan saçlarını, dolgun, yumuşak dudaklarını görüyoruz. Bağırışlarını hayal ediyorum.

Derken arkadaşlarımız geliyor. Sayıları beklediğimizden az, İzlanda'da bir dağ patlamış, hava uçuş için fazla kirliymiş, ama birkaçı gelmeyi başarmış. Artık buradalar. Önce kararlı ve biraz şaşkın bakışlarla giriş bölümünde duruyorlar. Sonra bizi görüyorlar ve bize doğru koşup onun boynuna sarılıyorlar, benim de.

Nasılsınız, diyor biri.

Evet, nasılsınız, diyor diğeri.

İyi, diyorum, teşekkürler, teşekkürler, iyi, diyor o.

¹³İç Çamaşırı Ligi.

Peki, siz nasılsınız? diyorum.

Teşekkürler. İyi.

Kimin aklına gelirdi New York'ta görüşeceğimiz, diyor biri. Omzuma vuruyorlar ve pencerenin önünde Empire State Building ışıldıyor.

Ve doğum günün kutlu olsun, diyor diğeri, teşekkürler, diyor o. Ayağa kalkıyorlar ve yanak yanağa öpüşüyorlar, sonra tekrar yerimize oturuyoruz. Elimi onun bacağına koyuyorum.

Aa, Lingerie-League, diyor biri, haha, diyor diğeri. Burada olmasalardı önümüzdeki bir saati yüksek konsantrasyon içinde iç çamaşırı modellerinin göğüslerini, popolarını ve bacaklarını birbirlerine çarpışlarını izleyerek geçirirdim, ama buradalar, bu yüzden çok yetişkin ve biraz kibirli bir tavırla gülümsemekle yetiniyorum. Amerika, diyorum, inanılmaz.

Bira içiyoruz. Kokteyl içiyoruz. Bir yandan Lingerie-League'i izliyoruz. Finger food¹⁴ yiyoruz. Kokteyl içiyoruz. Bir süre sonra sokağa çıkıyoruz, bir sigara içiyoruz, sarhoşluktan ve coşkudan birbirimizi kucaklıyoruz, sıkıca sarılıyoruz, dördümüz birden, iki arkadaşımız, o ve ben. Işıkları görüyoruz, alkolü hissediyoruz. Bir zaman sonra yanı başımızda bir taksi duruyor ve bizi Brooklyn'e götürüyor. Arkadaşlarımız çekyatta uyuyor, çok geçmeden horlamaya başlıyorlar, çok geçmeden o da horlamaya başlıyor, horluyor çünkü, herkes horluyor, ben hariç, gözle-

¹⁴Kanepe, minik sandviç gibi zahmetsiz yiyecekler.

rim açık yatıyorum ve kendime, yaşamımda bu kadar iyi insan varken neden mutlu değilim, diye soruyorum.

Ertesi gün Rockefeller Center'a gidiyoruz. East Village'taki bir Alman birahanesinde kızarmış sucuk yiyip bir Augustiner¹⁵ içiyoruz. Moma'ya gidiyoruz. Ev sahibimin arkadaşlarının düzenlediği bir partiye gidiyoruz, parti şu sıralar çok moda olan Down under the Manhattan Bridge Overpass semtinde ve vegan kokteyller var. Staten Island feribotu ile Staten Island'a gidiyoruz. Bir helikopterle Manhattan'ın üzerinde uçuyoruz. Küçük bir galeride bir fotoğraf sergisini geziyoruz ve fotoğrafçı, bir arkadaşımızın arkadaşının eski kız arkadaşı olduğu için kendimizi diğer ziyaretçilerden üstün hissediyoruz. Central Park'a gidip çimenlere uzanıyoruz. Bu yılın ilk sıcak günü bugün. Mets'in bir maçına gidiyoruz. Sosisli yiyoruz. Bira içiyoruz. Dört saat sonra bir oyuncu bir *Home Run*¹⁶ atıyor. Bir hafta sonra arkadaşlarımızı havaalanına götürüyoruz.

¹⁵ *Augustiner*: Bayvera kökenli meşhur bir bira markası. (ç.n.)

¹⁶ *Home Run*: Beybolda, sayı getiren bir vuruş. (ç.n.)

Kötü olarak görmeyi reddediyorum

Yine yalnızız. East River kıyısında bir bankta oturuyoruz. Terk edilmiş bir şeker rafinerisi görüyoruz. Önümüzden birçok şilep geçiyor. Bedford Avenue boyunca yürüyoruz. Küçük, alternatif bir kitapçıya giriyoruz. Eve gidiyoruz. Merdivenlere çıkıp sigara içiyoruz. Pencereden dışarı bakıyoruz. Williamsburg Köprüsü'nü görüyoruz. Üst katımızda oturan İtalyan kadının babasıyla telefonda konuşmasını işitiyoruz. Sevişiyoruz. Yan yana uyuyakalıyoruz.

Bir kadın vücudunun görüş alanım içinde belirmesini görmezlikten gelmek benim için fiziksel olarak mümkün değil. Yuvarlak kas ve yağ kitlesinin üzerinde yer alan yuvarlak deri üzerindeki yuvarlak liflerden gözlerime düşen fotonlardan kaçamam. Retinam üzerinde bir görüntünün oluşmasına engel olamam. Görüntünün beynimde deşifre edilmesini durduramam. On iki yaşımdan tam şimdiye, şimdiye ve şimdiye kadar gelen çağrışımlar, hatıralar ve fanteziler zincirini sonlandıramam. Döllenip, doğrulup büyütülmüş olmamı zamanı geriye sarıp önleyemem. İçimde bir Y kromozomu taşıyor olduğum gerçeğini değiştiremem.

Dürtülerimden kaçmak için dine veya hastalığa değil de bilgisayarın önüne yönelmeyi kötü olarak görmeyi reddediyorum. Biyolojik anlamda bir erkek olduğum için özür dilemeyi kabul etmiyorum. Elli yaşın ve seksen kilonun altında olan ve biraz da olsa güzel bir yüzü olan her kadını, gerçekten her kadını sikmek istediğimi artık inkâr etmeyeceğim. Ona olan sevgimin bu sıkıcı ve değiştirilemez gerçek yüzünden daha az değerli olduğu savına isyan ediyorum.

Başka kadınları sikmek istemem, onunla ayrılmak zorunda olduğumuz anlamına gelmiyor. Başka kadınları sikmek istemem, içinde yaşadığımız toplumun aşırı seksüelleştiği, reklamlarla manipüle edildiği, aptallaştırıldığı ve yüreklendirildiği anlamına gelmiyor. Başka kadınları sikmek istemem ne onun çirkin olduğu ne benim hasta olduğum ne de yaşamımızın sonuna kadar birlikte olmayacağımız ve birlikte, kol kola ölmeyeceğimiz anlamına geliyor. Başka kadınları sikmek istemem bunu yapmayı gerçekten istediğim anlamına bile gelmiyor, bunun daha muhtemel açıklaması, içimdeki bir şeyin başka bir şeyi sikmek istiyor olduğu, başka bir şey bilmediğim için de boş kalan yerleri *ben* ve *kadınlar* ile dolduruyorum. Başka kadınları sikmek istemem hiçbir anlama gelmiyor. Son derece normal bu. Hormonlar. Karbon. Su.

Ne oldu?

Korkuyla yerimden sıçırıyorum. Etraf karanlık. Tişörtüm göğsüme yapışmış. Üzerimde, siyah tavanın önünde oval, daha siyah, daha yakın, çok daha yakın bir siyahlık görüyorum. Alnımı okşuyor.

Hiç.

Her şey yolunda mı?

Evet.

Hiçbir şeyle ilgilenmiyor değilim

Biraz dışarı çıkıyoruz. Ceplerimde sigara arıyorum, o da bu sırada sabırsızca elini uzatıyor, sigaraları sonunda bulduktan sonra sonunda tutabileyim diye. Bulamıyorum. Elini buna rağmen tutuyorum. Bir evin girişinde bir köpek yatıyor.

Bak, köpek, diyor.

Evet.

Köşedeki Yahudi süpermarketinin orada kısa süre durup sağa mı, yoksa sola mı gitmemiz gerektiğini düşünüyoruz, sağda liman, solda Porto Riko tuğla blokları var. Limana mı, Porto Riko tuğla bloklarına mı gitmek istiyorsun, diyorum. Başını omzuma yaslayıp, benim için fark etmez, diyor.

Önüme geçip duruyor. Limana doğru bakıyorum. Elini tuttuğum elimi daha da sıkıca tutuyor. Porto Riko tuğla bloklarına doğru bakıyorum. Boşta kalan elini kalçalarımın altına götürüyor. Geldiğimiz yöne doğru bakıyorum, beni kendine doğru çekiyor ve ceketimin üzerinden omzumu öpüyor. Alnını öpüp Yahudi süpermarketine bakıyorum, almamız gereken bir şey var mı, diyorum sonra.

Hayır.

Elimi bırakıp diğer koluyla da kalçamı sarıyor, beni sıkıca sarıyor, ben de ona sarılıyorum, daha yukarıdan,

benim boyum daha uzun. Onu, sevgimi geçirecek kadar sıkıca tutmaya dikkat etmeye çalışıyorum, ama çok sıkıp da kendini sıkıştırılmış hissetmesine yol açmamam gerek. Cevap olarak öncesinden daha da çok bastırıyor o. Kendimi sıkıştırılmış hissediyorum.

Limana gidelim, diyorum.

Tamam, diyor.

Limana doğru yürüyoruz. Bir tarafında, çok arabanın geçtiği bir cadde, diğer tarafında, üstü dikenli tel kaplı iki metre yüksekliğindeki tel örgü çitlerin, çitlerin ardında çalılıkların, depoların ve harap haldeki kaptan evlerinin olduğu bir yolda iki saat yürüdükten sonra Brooklyn Navy Yard'ın yürüyerek dolaşılamayacak kadar büyük, içine girilemeyecek kadar da tel örgüyle çevrili olduğunu anlıyoruz, o yüzden de dönüyoruz.

Girilmez alanın üzerinde göz alıcı bulutlar.

Bak. Bulutlar.

Evet.

Gece uyanıyor, dünyada yalnız olduğuna inanıyor musun gerçekten, diyor.

Pardon?

Dünyada yalnız olduğuna inanıyor musun gerçekten?

Pencerenin önünde sekiz milyonun ışıkları.

Hayır.

O zaman, yaptığın şeyde ne gibi bir amaç güdüyorsun, yapabildiğini kendine kanıtlayabileceğini umman dışında? Felsefeye hiç ilgi duymuyorsun. Bana da ilgi duymuyorsun. Aslında hiçbir şeye ilgi duymuyorsun.

Hiçbir şeye ilgi duymadığım söylenemez.

Nefes alıyor.

Gitmemi ister misin?

Hayır.

Bu söylediğine neden inanayım?

Bilmem. Seni bana inanman için zorlayamam. Seni buna ikna edemem. Bunu sadece umabilirim. Bana inanmanı umuyorum. Çünkü tersi korkunç olurdu. Kalmanı istiyorum, dememe inanmıyorsan şimdi, sana yalan attığımı düşünüyorsundur. Ve şimdi yalan atıyorsam, daha önce de buna benzer anlarda sık sık yalan söylediğimi düşünmen gerekir, o zaman sevgimizin ne değeri kalır ki?

Susuyor. Karanlık odada nefes alışını duyuyorum. Başının, şehrin ışıkları önündeki konturunu görüyorum. Hareket ediyor. Başını sallıyor.

Doğru. Eğer şimdi yalan atıyorsan herhalde önceden de birçok kez yalan atmışsındır. O zaman, canımı acıtmaktan korktuğun için hâlâ birlikteyizdir demektir.

Beni sıcak basıyor.

Ve böyle bir şey mümkün değil.

Aynen öyle.

Yeniden yerine uzanıyor. Yavaşça yanına sokuluyorum, kolumu başının yanına koyuyorum, başını kaldırıyor, daha da yaklaşıyorum, kolumu başının altına götürüyorum, başını göğsüme yaslıyor.

Nefes alıyoruz.

Bak. Dört gün sonra eve dönüyorsun zaten, diyorum. Yine sıcak basıyor hemen. Şaşkınlım, daha önce söylediğim o kadar şeyden, son iki yılda tekrar tekrar söylediğim bütün her şeyden sonra biraz önce bunu gerçekten de söylediğime inanamıyorum. Ve onun da şaşkın olduğunu biliyorum, ama bu konuda artık hiçbir şey söylemeyeceğinin de bilincindeyim, bugün, yarın, hiçbir zaman bir şey söylemeyecek. O anki tek tesellim, benim de onun kadar şok olduğumdan emin olmam.

Başını salladığını hissediyorum. Yavaşça başını sallıyor ve aksi halde bir şeyler kırılabilirmiş gibi dikkatle nefes alıyor. Başını sallıyor, nefes alıyor, başını sallıyor, nefes alıyor ve başı göğsümün üzerinde bir anda küçük küçük kalıp sırlıslam oluyor.

Olasılık dışı kombinasyonlar

Müzikale gidiyoruz. Maskeli bir tip aşk veya aşkın yitimi veya aşk özlemi üzerine, aşk veya aşkın yitimine şarkı söylüyor. O da bazen mırıldanarak şarkılara eşlik ediyor biraz. Bunu fark ettiğimi fark ettiğinde ürküyor. Broadway hayal ettiğimden, isminin yaptığı çağrışımından daha küçük. Buna karşın tiyatronun içi, dışarıdan gözüktüğünden çok daha büyük. Balkonlar daha yüksek ve daha fazla, keçe kaplı, kapitone ve tahta sandalyeler garip bir şekilde plastik ve oyukmuş gibi bir izlenim uyandırıyorlar, üzerlerinde hiçbir döneme uymuyormuş gibi gözükten süslemeler var. Zevksiz mi döşenmişler, yoksa Avrupalının kültürel anlamdaki sözde üstünlüğü mü konuşuyor içimde, bilmiyorum. Oturduğumda, Amerika olmasaydı bugün ya Nazi ya köylü ya da ölü olurduk, diye düşünüyorum. Amerika ile birlikte ne halde olduğumuzu düşünmeye fırsat kalmadan, benimle burada olmayı ne kadar güzel bulduğunu söylüyor, elimi alıp sımsıkı tutuyor. Ben de onun elini.

Soho'daki bir teras bara gidiyoruz. Üzerimizde parlak kırmızı renkte, tüylü kumaştan kapüşonlu mantolar var, bu, komik bir görüntü oluşturuyor, bütün konukların üzerinde böyle mantolar var, hava soğuk ve merdivenin başında yüz parça kadar manto asılı. Empire State Bul-

ding bulunduğumuz yükseklikten bakınca daha az ışıltıyor, daha yakın ve daha alçak, insan bir teras bara belki de bu yüzden gidiyordur, kendisi büyüsün, dünya küçülsün diye. Veya dağlara bu yüzden çıkıyordur. Veya kaldırırma.

Kokteyl yudumlayıp sigara içiyoruz, burada sigara içmeye izin var, açık havadayız, palmiyeye benzeyen saksı bitkilerinin üzerinde, bana Noel'i hatırlatan ışıklar asılı, Amerika olasılık dışı kombinasyonların ülkesidir belki de. O ve ben gibi. Ve adenin, sitozin, guanin, timin gibi.

Biyolojik açıklamalar

Evimdeyiz. Bir tanıdığın tanıdığının tanıdığının attığı e-maili okuyoruz. Adı John, New York'ta yaşaması dışında, ne yapar ne eder, hiçbir bilgim yok. E-mailden yakında veya kısa süre önce veya tam şimdi doğum günü olduğunu öğreniyorum: Birthday Bash¹⁷ East 9th Street, Avenue A.

Partiye gitmek ister misin?

Evet. Sen?

Kendimi koltuğa bırakıyorum. Kimseyi tanımadığım bir partiye neden gideyim, diye soruyorum kendime. Sonra orada kesin kadınların da olacağını düşünüyorum, bunu düşünüyorum, tam olarak bunu, kadınları. Saç renklerini, vücut biçimlerini, elbiselerini değil, sadece bu kelimeyi düşünüyorum: kadınlar. Sonra bunun saçmalık olduğunu düşünüyorum, yalnız gitmeyeceğim sonuçta. Hem yalnız gitsem bile, ama neyse. Sonra biyolojik açıklamaların ne kadar basit olduğunu düşünüyorum ve yaptığımız her şeyi üremek için yaptığımızı, ama sonra buna rağmen üremediğimizi, üremek istemediğimizi, yoksa istiyor muyuz? Ne istiyoruz ki biz? Eğer üremek istiyorsak, bunu evde de yapabiliriz.

¹⁷Çılgın Doğum Günü Partisi

Evet. İsterim.

Güzel.

Bir çocuk bütün problemlere çözüm olur mu acaba, diye düşünüyorum. İnsanın çocuğu varsa alkol ve sigara için daha az para harcıyor. Mastürbasyon için daha az fırsatı oluyor. İnsanın çocuğu varsa pazar günleri Goldberg Varyasyonları'nı¹⁸ sıkılana kadar dinleyemez, insanların ne boktan şeyler yaptıklarını veya yazdıklarını fark edemez, çünkü yazıyı bitirmeden gazeteyi kenara koyması gerekir, çünkü biri gelmiştir, yeni biri ve bu kişi bir şeyler ister ve alır. Ekonomik krizler, entegrasyon tartışmaları ve gezegendeki savaşlar saat kadar küçük ve önemsiz gelir insana, şimdi'nin şu tesadüfî emaresi, gerçekliğin ölçü birimi saat kadar önemsiz. Ölçülebilecek kadar sıkıcı olan bir gerçekliğin. Gözlerimi kapatıyorum.

Yorgun musun?

Biraz.

Ama partiye gidiyoruz, değil mi?

Evet.

O, bu akşam ne giyeceğini düşünürken, ben, restoran-daki bağırان çocukla ilgili problemin belki de, çocuğun benim çocuğum olmaması olduğunu düşünüyorum. Te-oride birçok çocuğum olabilecekken bir çocuğum olmaması olduğunu.

Hangisi daha iyi sence?

Bu.

¹⁸*Goldberg Varyasyonları*: Johann Sebastian Bach'ın BWV 988 eser sayılı meşhur çembalo varyasyonları. (ç.n.)

O, daha iyi bulmadığım elbiseyi giyerken ben mastürbasyonu düşünüyorum. Kendim yapmayı değil, mastürbasyonun kendisini düşünüyorum. Dünyanın dört bir yanındaki potansiyel Nobel ödülü sahiplerinin, mareşallerin veya çocuk tacizcilerinin bir peçetede, bir çorapta, eski bir tişörtte veya göbek tüylerinde topluca katledilişini düşünüyorum.

Bu ayakkabılar iyi mi?

Evet.

O, makyaj yapmaya başlıyor, ben de cinsel ilişkiyi düşünüyorum. Doğum kontrolünü. Rahim ağızlarında aylak aylak dolaşıp bir süre sonra tekrar dışarı akan ve içlerinden birinin diğerlerinden daha hızlı olduğuna inandırılan –ki birkaç dişi hormon dışında ne diğerleri vardır ne de daha hızlı bir kromozom seti– haploid kromozom seti ordularını. Sonra bir de lateksten duvarları ve bu duvarlara çarpıp sonrasında da kuruyan serserileri düşünüyorum; bütün yetenekleri, genetik hastalıkları ve bir ihtimal aptalca yüzüyle birlikte tüm biricikliğini dış dünyaya taşımak zorunda oldukları vücuttan dışarı çıkmayı bile tam olarak başaramayan beceriksizleri düşünüyorum.

Çıkalım mı?

Bizsiz dünya

Bir kulüpteyiz, müzik bam bam yapıyor. Kalabalığı birlikte zorla yarararak bara doğru ilerliyoruz, o, kalçaları itiyor kenara, ben de omuzları. Sonra sırtımız kalabalığa dönük bir halde barda bekliyoruz. Bir süre sonra, cin tonik, diye bağıriyorum ve iki parmağımı havaya kaldırıyorum. Kısa süre sonra bir adam önümüze iki kadeh koyuyor, hesabı ödüyoruz. Ve bir anda misyonumuz tamamlanıyor. Barın önünden tek tek süpürülüyoruz, oysa o zamana kadar birdik, yabancı bedenlerin ve kıyafetlerin yanından geçmiş, yabancı kokuları zar zor yara yara ilerlemiştik. Başka yöne bakan gözler, aynı şeyi, yani bir cin tonik istediğimiz zaman oluşturduğumuz çözülmez bloğu görünce sanki pes etmişlerdi, sanki kenara kaçmışlardı. Artık ilgilenmiyorlar bizle. Artık biz de bizimle ilgilenmiyoruz.

İçinde bulunduğumuz durum katlanılması zor geliyor bana, bir şey söylemek istiyorum, diyorum da: Üzgünüm.

Ne?

Müzik bam bam yapıyor.

Üzgünüm.

Onu duydum. Seni üzen ne?

Her şey.

Aha.

İçkimden bir yudum alıyorum ve tekrar başka yöne bakıyorum. Biraz hayal kırıklığına uğradım, çünkü içimde, tam burada ve şu an bir hayli önemli bir itirafta bulundum gibi bir his vardı ve aslında bir reaksiyon beklemiştim, gerçi nasıl bir reaksiyon beklemiştim, bilmiyorum ama her halükârda bir ahadan fazlasıydı beklediğim, müzik bam bam yapıyor. O ise yerinden kıpırdıyor, yüzümde bir şeyler gördü belki de, sebebi neyse ne, dikkatlice kolumdan tutup, önemli değil, diyor ve gülümsemeye çalışıyor.

Ben de aynısını yapıyorum.

Sonra başımızı tekrar dans pistine doğru çeviriyoruz. Bakışlarında, gözlerimizi birbirinden ayırır ayırmaz sonsuza kadar farklı şeyler göreceğimizi görüyorum. Ve gözlerimiz birbirinden ayrılıyor. Dosdoğru önümüze bakıyoruz. Cam kırıkları, ayakkabılar, göğüsler ve popolar görüyorum. Onun ne gördüğünü ise bilmiyorum. Önümüzdekileri gören bir biz yok artık, ben bir şeyler görüyorum, o bir şeyler görüyor, buraya kadarmış, diye düşünüyorum.

Taksideyiz. Buraya kadarmış, diye düşünüyorum, dünya kötü, diyorum. Bu, çok basit, diyor. Dünya karmaşık, diyorum. Bu, çok belirsiz, diyor. Ama tam olarak bunu söylemek istiyorum, diyorum, tam olarak ne demek istiyorsun, diyor.

Geleceği kastediyorum. Geçmiş. Kaçırılanları. Olasılıkları. Çok fazla bütün bunlar.

Evet.

Karşıdan gelen her araba çarpabilir bize.

Yani?

Ölürüz o zaman. Hemen şimdi. O kadar basit.

Yani? Ölürüz o zaman işte.

Ne demek istediğimi anlamıyorsun.

Hayır. Sen yaşamanın ne demek olduğunu anlamıyorsun. Yaşamak tam da bu çünkü. Bir varsın. Bir yoksun. Hepsi bu kadar. Dünya biz olmadan da dönmeye devam edecek.

Bunu biliyorum tabii, diyorum, derken de, ölümümüzden sonra ne olacağını bilemeyiz, hiçbir zaman bilemeyeceğiz, diye düşünüyorum.

O akşam başka hiçbir şey söylemiyor.

Bir kez daha güzel bir şeyler yapmaya karar veriyoruz

Gece bir kez daha kar yağdı. Penn Station'da bekliyoruz, şüpheli valizlerin içindekileri savuşturmak için tüfeklerini göğüslerinin önünde tutan, bilgisayar üretimi kamuflaj ve kevlar kask giymiş askerler görüyoruz. Bizi uzun tünellerden geçip parıltılı bir beyazın ortasına girerek şehir dışına çıkaran bir trene biniyoruz. Şehirdekinden farklı bir beyaz bu, Jamaica Bay'den sonra başlıyor. Gökyüzü olarak gözleri, kar olarak gözenekleri küçültüyor. Katırtırnağı dallarından kafalarımıza düşüyor. Denize gidiyoruz. Aslında hava denize gitmek için fazla soğuk.

Sokakta rüzgâra karşı yürüyoruz, ara sıra bir araba geçiyor, arabaları kullananlar kaçmış sığırlarmışız gibi bakıyorlar bize. Yürümeye devam ediyoruz. Etrafımızda sadece yazın oturlan tek tük evler var. Neden geldik sahi buraya? Güzel çünkü. Rüzgârın, diğerinin göz ve kulaklarını da aynı derecede acıttığını ve soğukla birlikte belirsizliğin –daha ne kadar gideceğiz, yazlık evlerin, spor ve arazi araçlarındaki sahiplerinin geçtiği bu geniş, hafif kıvrımlı yollarda tepeleri aşarak, çalılardan ve evlerden geçerek doğru mu ilerliyoruz? belirsizliğinin– diğerinin içinde de büyüdüğünü biliyoruz. Yürümeye devam ediyoruz.

Kirli sarı renkte bir yol çizgisinin yanından yürüyoruz, burada can acıtmayan tek renk bu, asfalt bile soğuk ve sert parıldıyor, asfalt içinde birleşmiş taşlar tek tek cıllanmış gibi, oysa muhtemelen pürüzlü hepsi, yere eğilip dokunmuyoruz. Sahile gitmek istiyoruz. Bir otel görmüş, içeri girip sıcak bir şeyler içmek istemiştik, fakat kapalıydı. O zamandan beri konuşmadık. Trende farklı farklı şeyler hakkında konuştuk. Ortak arkadaşlarımız, anne babalarımız, kardeşlerimiz, daha az veya daha çok veya birbirimizden farklı derecelerde sevdiğimiz başka insanlar hakkında. Trende mutluyduk. Şimdi de mutluyuz, aslında. Midemizde yeterince besin, üstümüzde yeterince sıcak tutan kıyafetler, ayağımızda uygun ayakkabılar var, hissedilen hava sıcaklığı eksi on derece ve bir sahile doğru yürüyoruz. Gözlerimizi kısıyoruz. Beyaz katlanılmaz hale geliyor. Etrafıma bakıyorum, gülümsemeye çalışıyorum, bu kadar soğuk olduğu ve içimizden biri buraya gelmeyi akıl ettiği için kusura bakma, şu çalılar güzel, değil mi? Evet. Güzel. Köy meydanına varıyoruz, evler arasında bu kadar yer bırakılmasaydı köyden daha büyük olurdu bu meydan. Burada hiçbir şey olmadığını fark eden arabalar rahatça dönebilsin diye yuvarlak. Yürümeye devam ediyoruz.

Bir tepenin ardında, iki yöne doğru bakan uzun bir ev sırasının olduğu bir boşluğun belirlediğini görüyoruz. Bir yol. Kum. Beyaz. Daha fazla rüzgâr. Biraz daha yaklaşıyoruz. Suyla aramızdaki mesafe yirmi metreye indiğinde an-

cak, suyun şırıltısı rüzgârı bastırıyor. Işık bizden yoğun, her şeyi içeren ve her şeyi delip geçen masif bir blok. Yan yana duruyoruz, önümüzde okyanus.

Ne bir şey görüyoruz ne de duyuyoruz artık, orada öylece duruyoruz sadece, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda. Beyinlerimiz çevre hakkında bilgi işlemeyi veya burada olduğumuz, biz olduğumuz, olduğumuz için veri, plan, düşünce, sebep analiz etmeyi bırakıyor. Dünya aydınlık, rüzgârlı ve soğuk. Biz de içindeyiz.

Bir kum tepesinin ardına çömeliyoruz, elim bir cebime girip sigara çıkarıyor, çakmak şaşırtıcı biçimde alev alıyor ve duman ciğerlerimde yanıyor. Çakmağı ona verirken dizime dokunuyor. İçimden teşekkür etmek geliyor, çünkü gerçekten var olduğumu günlerdir ilk defa hissediyorum. Soğuk, değil mi?

Evet.

Eve gidiyoruz.

Aşk nedir, bilmiyorum

Bence, aşk nedir, bilmiyorsun sen, diyor ve tırnaklarını lastikli çarşafın üzerinde gezdirirken yatağın yanında, yerde duran kitaplara bakıyor. Tırnaklarına bakıyorum, sonra kitaplara. Elbette bilmiyorum, diye düşünüyorum. Ama tabii ki biliyorum, diyorum. Birbirimize hissettiğimiz şey aşk.

Tavandaki büyük, gri beton taşıyıcılara bakıyor. Birbirimize, birbirimizi sevdiğimizi söylediğimiz için, diye düşünüyorum, kelimeyi bu şekilde kullandığımız için, yoksa aşk kelimesiyle belirtilen şeyden başka ne olabilir ki aşk? Bana karşı ne hissediyorsun, diyor sonra.

Mutlu olmanı istiyorum, diyorum ve derken tam olarak bunu düşünüyorum.

Neden?

Ne neden?

Neden istiyorsun bunu?

Nefes alışım hızlanıyor, bu soruyu küstahça buluyorum, içimde bir şeyleri yaralıyor, neyi, bilmiyorum, dünyanın nasıl olması gerektiğine dair inancımı belki de, iyi bir dünyada insanlar mutlu olmalarının istenmesini kabul ederler, neden, diye sormazlar, nankör şey, diye geçiyorum içimden, dua et ki istiyorum bunu, ötesini kurcalama. Sonra, bunu neden istiyorum, diye soruyorum

kendime, belki o kadar da kötü bir soru değildir bu. Ama o zaman herhangi bir şeyi neden istediğimi de aynı şekilde sorabilirim kendime, diye düşünüyorum. Ve bunun cevabı –bunu gayet iyi biliyorum–, bir “bilmiyorum’dur ve bu cevabın sonucu da bir “hayır”dır. Hiçbir şey istemiyorum.

Bunu hak ettiğin için, diyorum.

Gülümsüyor.

Gülümsüyor ama o beklediğim müteşekkire, sevinçli gülümseme değil bu, dostça bir gülümseme, hatta sevgi dolu belki de, ama bu gülümsemede başka bir şey daha var ve bu, rahatsız ediyor beni, çünkü bir bilgi içeriyor, onu mutlu etmeyi isteme sebeplerim ve kendim hakkındaki benim erişemediğim bir hakikat. Ve bildiği şeyin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, kendi sebeplerime dair de kesin bir şey bildiğim yok zaten, fakat içimde yavaş yavaş bir korku belirliyor, her şeyin boşuna olduğu korkusu, çünkü onu mutlu etme dileğimin onunla değil, benimle ilgisi var, her zaman sadece benimle ilgisi var. İyi bir insansın, diyor.

Arkasını dönüyor. Seninle olmak güzel, dediğim zaman güzel hisseden şey kafamın neresinde, diye soruyorum kendime, seni seviyorum’un ben’i kafamın neresinde, aşk neresinde ve ne. Sonra, ne ve nerede olduğunu aşağı yukarı söyleyebileceğim tek şeyin o olduğunu fark ediyorum. O burada. Yatakta yanımda yatıyor, o kadar yakın ki sırtına dokunabilirim istesem.

Ve sonra, gidiyor

Eşyalarını topluyor. Evyenin altındaki dolaptan farklı renk ve boyda naylon poşetler çıkarıp hızlı ve ani hareketlerle sallıyor. Çok ses çıkıyor, o kadar ses çıkıyor ki insanın neredeyse kulakları acıyor, ayakkabılarını poşetlere koyuyor, kazaklarını, pantolonlarını, bluzlarını güzelce katlıyor. O esnada şarkı mırıldandığını duyuyorum, çünkü bir şeyleri doğru, iyi ve tam yaptığını hissettiğinde her zaman mırıldanmıştır, ne var ki mırıldandığı falan yok, yüzü her zamankinden daha katı. Bana bakmıyor, burada görülecek bir şey yok, beni biliyor, tanıyor, her şeyi denedi. Sonra bir de sakın sakın rimel sürüyor, sürdükten sonra çok sayıdaki makyaj malzemesini çok sayıdaki küçük kutuya, küçük kutuları da valizine tıktırıyor, valizi o kadar büyük ve ağır ki kaldırmakta çok zorlanıyor, ama tekerlekleri var. Bir dizini valizin üzerine koyup kemerleri çekiyor. Ve valiz toplandı. Gitmeye hazır. Taksi gelince yanaklarımdan öpüp bana bir defa daha bakıyor, hınç yok bakışında, ama keder ve acıma var. Bana bakıyor, muhtemelen acıyarak. Reçete yazılırkenki tavır, doktorun, teşhisini açıklarkenki ses tonu veya prospektüsün boyutu hoşuna gitmediği için, kendisine iyi gelebilecek ilacı almayı istemeyen bir hasta gibi hissediyorum kendimi ve yine böyle şeyler düşünmeye başladığımı fark

ediyorum. Sesleri çoğalıyor, sayıları artıyor. Konsantre olmaya çalışıyorum, bunun hayatımda önemli bir an olduğunu biliyorum, geriye alınamayacak bir şeyin yaşandığı bir an, büyük ve kederli bir an, biliyorum bunu ve bu anı olduğu gibi yaşamak istiyorum, diye düşünüyorum. Bunun için de komik şeyler düşünmemesi gerek insanın, dikkati açık, dürüst ve duygulanmış olmalı, ne yaşandığını hissetmek demek bu, tam bu an ve burada, yaşanan şeyin ne anlama geldiğini hissetmek demek, ama ben hissetmiyorum bunları sanırım, çünkü o kadar çok farklı şey düşünüyorum ki, o halde konsantre oluyorum, çok farklı bir şey düşünmemeye çalışıyorum, yalnızca bir, tek bir şey düşünmeye uğraşıyorum, ulan, diye düşünüyorum, kafanda bir kere bari sadece bir düşünce olsun, onu al ve sıkıca tut Allah'ın cezası. Konsantre oluyorum. Ve oluyor, başarıyorum. Son kez kapımdan çıkarken bir kez daha kısaca arkasını döndüğünde sadece ve sadece prospektüsü düşünüyorum ve hemen bunun yanlış, korkunç derecede yanlış olduğunu fark ediyorum. Bu yüzden hemen başka bir şey daha düşünüyorum, kendime bir şey soruyorum, sonunda, işler bu noktaya gelip de onun gitmesine izin verecek olursam kendime soracağımı her zaman bildiğim şeyi ancak şimdi soruyorum kendime, gitmesine izin verdiğimin belli olacağı an, o da gitmeme izin verir miydi, diye kendime soracağımı biliyordum. Ve şimdi bunu soruyorum kendime. Sadece bunu. Doğru olduğunu biliyorum, sorulması gereken şeyin bu olduğunu biliyorum, şimdi, soruyorum o zaman kendime, o, ben olsaydı, ben

de o, gitmeme izin verir miydi, sanıyorum izin vermezdi. Sonra kapı kapanıyor ve gidiyor. Gözlerimde bir sorun var, ışıktan herhalde, güneş yüzümün ortasına vuruyor, pencereye doğru gidiyorum, kısık gözlerle dışarı bakıyorum. Işık gözlerimi acıtıyor, ışık, buna rağmen dışarı bakıyorum. Var olan her yöne bakıyorum ama bir tek aşağı bakmıyorum, tam şu anda bir taksiye binip sonsuza dek hayatımdan çıktığı yere. Belli bir yere değil, öylesine göğe, evlere, çatılara, köprülere bakıyorum, helikopterler, arabalar, metrolar görüyorum, havalandırma boruları, yangın merdivenleri, elektrik direkleri, bacalar ve duman görüyorum.

Yalnızım

East River kıyısındaki büyük kayaların üzerinde oturuyoruz. Solumuzdaki boş şeker rafinerisinin, önümüzdeki yük gemilerinin, bu şehrin artık herkesin malı haline gelmiş profilini içeren ve yağmur yağdığından şu an kartpostallık bir tarafı olmayan kartpostal panoramasının üzerine yağmur yağıyor. Mekân her zamanki gibi, tam beklediğimiz gibi, milyonlarca insanın beklediği gibi, her gün gelen ve hayal kırıklığı içinde veya onaylandıkları için ve burası tam da bekledikleri yer olduğundan mutlu bir şekilde tekrar geri giden milyonlarca insanın beklediği gibi. Gökyüzü gri ve yağmur yağıyor, üzgünüm, diyorum. Burnum kokusunu kaç kere içine çekti, ellerim yumuşak tenini kaç kere hissetti, kulaklarım ben farkına varmadan sesini kaç kere işitti, diye düşünüyorum. Üzgünüm, diyorum. Su kenarında oturuyoruz, yağmur yağıyor, üzgünüm, diyorum. Dünya için mi, yoksa onun için mi üzgünüm, bilmiyorum. Biri nerede bitiyor, öteki nerede başlıyor, bunu da tam olarak bilmiyorum. Cevap vermemesine şaşırmiyorum, sonuçta uçakta şimdi. Yalnızım.

Eriyen bir kardan adam görüyorum ve üzgünüm, diye düşünüyorum. Sokağın kenarında paslanmış bir buzdo-

labı görüyorum ve üzgünüm, diye düşünüyorum. Konuşmadan su kenarında yürüyüş yapan şık giyimli bir çift, üstlerinde şeffaf yağmurluklar olan Çinli bir turist ailesi ve siyahi bir evsiz görüyorum ve üzgünüm, diye düşünüyorum. Ortodoks bir Yahudi görüyorum ve derin bir saygı ve vakarla geçen bir aranın ardından, üzgünüm, diye düşünüyorum. Sonra, bir Yahudi üzerine düşünüp üzgün olma hakkımı kendimde bulduğumu düşünebildiğim için üzgün olduğumu düşünüyorum.

Dünyaya geldiğim ve onun hayatına girdiğim için üzgünüm. Beynim yaptığı şeyi yaptığı için üzgünüm. Şimdi bir de, bir Y kromozomuna sahip olduğum ve böylelikle içimde testosteron üretildiği için üzgünüm, bunun sonucunda bugünkü toplumsal normlara uymayan bir çiftleşme dürtüsü hissediyorum. Vaktiyle, sırf aslında almak istediğim dersin kapasitesi dolu diye, bilinç üzerine olan bir dersten kaldığım için üzgünüm. Kalmam nedeniyle altı yıl okuduğum için üzgünüm. Sonrasında felsefeyi bir marangoz, bir simsar, manav veya tesisatçı gibi normal bir meslek olarak görmeme hatasına düştüğüm için üzgünüm. Felsefenin daha önemli, daha asli bir şey olduğunu düşündüğüm için üzgünüm. Bu kibirli önemseme hali, bir tuvaleti döşerken olduğu gibi sadece beynimle değil, yüreğimle de çalışmamı sağladığı için üzgünüm. Korktuğum için üzgünüm. Bütün kadınları güzel bulduğum ve bir tanesi benim olunca da onun dışındaki bütün kadınları güzel bulduğum için üzgünüm. Bunun ahlaki açıdan

kötü olduğunu bildiğim için üzgünüm, çünkü daha aptal olsaydım veya daha akıllı veya daha cesur veya daha havalı, hepsini sikerdim. Düşündüğümü hiçbir zaman söylemediğim için üzgünüm. Bana göre bir kusurun yok, deyip yalan attığım için üzgünüm, ama bana neden böyle bir soru soruyor ki? İnsanın, yeterince zaman geçtikten sonra her zaman ve her şeyde kusur bulan bir yapısı olduğu için ve bastırılmış bir itkinin unutulabileceğine inanma aptallığını yaptığım için üzgünüm. Futbol maçlarını yalnız başıma seyretmeyi daha çok sevdiğim için üzgünüm. Her şey için o kadar üzgünüm ki.

Ve sonra, bütün bunlar için üzülenin ben olduğumu, görünüşe bakılırsa diğerlerinin çok da üzgün olmadığını düşünüyorum ve beni gerçekten üzen, hakikaten, korkunç biçimde üzen tek şeyin bu küçücük ve devasa şey, bu belirsiz, görünmez ve kadir-i mutlak Ben olduğunu fark ediyorum.

Hiçbir şey bilmiyorlar

Are you aware of Ned Block's criticism of my idea of targetless higher order thoughts?¹⁹

Profesör, masasında oturuyor, ben yanında dikiliyorum, kâğıtlarla kitapların boyu göğsüme varıyor, kendisine bir gün önce e-mail olarak gönderdiğim makale özeti ni okuyor. Bu kadar ünlü bir profesörün nasıl olur da bu kadar küçük ve dar bir odası olur, diye düşünüyorum ve sonra, I believe he said how can an empty thought about nothing create consciousness?,²⁰ diyorum.

Exactly. And what would I reply to that?

I believe you would reply that it is not consciousness itself which is caused by the targetless higher order thoughts but merely the disposition.

Exactly. And why do you suggest here, that a combination of Kriegel's self-representationalism and Chalmers' panprotopsychism would offer a solution to the problem

¹⁹Ned Block'un benim hedefsiz yüksek düzenli düşünceler fikrime yönelttiği eleştiriden haberdar mısınız?

²⁰ Zannediyorum, "Hiçbir şey hakkında boş bir düşünce nasıl bilinç yaratabilir?" demişti.

of targetless higher order thoughts, when in fact, like you just said, they do not pose a problem at all?²¹

Bana bakıyor. Empire State Building'in çaprazında, gün ışığı ve temiz hava girmeyen bu devasa küpün içindeki bu hortuma benzeyen odasının içinde, masasının başında oturuyor ve çok yumuşak ve hoşgörüyü bakıyor, şayet bu saçmalığın, yazılıp kendisine yollanmış ve şimdi okuyup anlamak zorunda olduğu bu şeyin nereden geldiği açıklanırsa entelektüel eksikleri affetmeye hazır biri gibi bakıyor. Tek istediği beni anlamak sonuçta, benimle birlikte hissediyor, tabii canım kesin, tek yapmam gereken; amaçsız bir meta-düşüncenin bir problem olduğu inancına nasıl kapıldığımı, hiçbir şeye yönelmeyen bir düşüncenin düşünce olduğu konusunda neden şüphelendiğimi ona söylemek, bir düşünce, diyor, gerçi hiçbir şey hakkında olmayan bir düşünce olsa da hâlâ bir düşüncedir, yapısal gücünden dolayı bilinç karakteri üretme yetisi olan mental bir haldir. Yumuşak bakışlı, yaşlı gözlerine, sarkan yanaklarına bakıyorum ve sonra, because I do have trouble conceiving of a thought without any content what so ever, I consider thoughts to be functional

²¹Kesinlikle. Peki ben buna nasıl cevap veririm?

Zannediyorum, hedefsiz yüksek düzenli düşüncelerce meydana getirilenin bilincin kendisi değil, sadece mizaç olduğunu söyleyerek cevap verirsiniz.

Kesinlikle. Peki sizin burada ileri sürdüğünüz nedir, Krieger'in öz-reprezentasyonu ile Chalmers'ın panprotopsizminin bir araya gelerek hedefsiz yüksek düzenli düşünceler sorununa –aslında, sizin de dediğiniz gibi, herhangi bir sorun oluşturmamalarına rağmen– bir çözüm önerdiği mi?

structures of brain activity, and how can a thought without content have a function?,²² diyorum.

Bana bakıyor. Bana bakıyor. Nefes alıyor. Bana bakıyor.

The thought's function,²³ diyor ve sesi biraz önce konuşurkenki ses tonuna göre daha tiz, çok daha tiz çıkıyor, belki tatlı bulduğu bir çocukla konuşuyormuş gibi sanki ve hâlâ o yumuşak bakışlı, sevecen, sempatik gözleriyle bana bakıyor, is not to have any function.

Hâlâ bana bakıyor. Sonra hortuma benzeyen odasının sonunda yer alan kapının karşısındaki duvara bakıyorum ve sarıya boyalı olduğunu, boyanın içinde muhtemelen akrilik bulunduğunu, altındaki duvarın, elle yapılamayacak kadar pürüzsüz ve iyi olduğu için makineyle sıvanmış olması gerektiğini görüyorum, ki zaten bina elle sıvanamayacak kadar büyük. Duvara sanki bir pencereymiş gibi bakıyorum.

I see.²⁴

Nefes alıyor. Nereye baktığını bilmiyorum, ben duvara bakıyorum.

²²Hiçbir içeriği olmayan bir düşünce tahayyül etmekte zorlandığımdan, düşünceleri beyinsel faaliyetin işlevsel yapıları olarak görüyorum, hem içeriksiz bir düşüncenin bir işlevi nasıl olabilir ki?

²³Düşüncenin işlevi (...) herhangi bir işleve sahip olmamaktır.

²⁴Anlıyorum.

Are you happy here in New York?

Yes.

What do you do?

What do I do?²⁵

Tekrar ona bakıyorum.

When you don't work on this.²⁶

Başıyla, artık masasının üzerinde duran makale özeti-me doğru bir hareket yapıyor.

I take walks. I listen to music. Yalan atıyorum.

Do you see people?

Yes, sometimes.

Have you met some of the other students?

Yes.

Do you go out for beer?²⁷

Gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum. Almanların bira içmeyi sevdiğini ikimiz de biliyoruz, tıpkı Amerikalılar, Çekler, Laoslular, Taylandlılar, Fransızlar, İsviçreliler ve muhtemelen bu gezegendeki bütün gayrimüslim milletler gibi, ama ona elimden geldiğince sanki suçüstü yakalanmış gibi gülümsüyorum, çünkü beni suçüstü yakaladığını düşünmesini ve bu yüzden sevinmesini istiyorum.

²⁵ New York'ta mutlu musunuz?

Evet.

Neler yapıyorsunuz?

Neler mi yapıyorum?

²⁶Bu konu üzerine çalışmadığınız zamanlarda.

²⁷Yürüyüşe çıkıyorum. Müzik dinliyorum. (..)

İnsanlarla görüşüyor musunuz?

Evet, bazen.

Diğer öğrencilerden tanıştığınız oldu mu?

Evet.

Bira içmeye çıkıyor musunuz?

Yes, we do.²⁸

Seviniyor.

Excellent. Always remember: You are in New York. Go out. Meet people. Have fun. Don't stay in too much. Don't work too much. You can do these things when you are back in Germany.

You are right, Professor. Thank you very much.²⁹

Tokalaşmıyoruz. O işi birbirimizi ilk defa gördüğümüzde yapmıştık ve muhtemelen son kez görüştüğümüz zaman yapacağız, bunun yerine başımı küçük bir hareketle sallayıp masasıyla duvar arasındaki dar aralıktan yan yan çıkıyorum, tekrar işine dönüyor, açık kapıdan neon lambalı koridora çıkıyorum ve bir odada oturup, camdan dışarı bakıp, dışarısı New York demek, diye ancak burada, New York'ta düşünebilirim, diye düşünüyorum.

²⁸Evet, çıkıyoruz.

²⁹Harika. Şunu sakın unutmayın. New York'tasınız. Dışarı çıkın. İnsanlarla tanışın. Eğlenin. Kendinizi içeri hapsedmeyin. Çok çalışmayın. Bunları Almanya'ya geri döndüğünüzde de yapabilirsiniz.

Haklısınız, profesör. Çok teşekkür ederim.

Evde e-mail programını açıyorum: Read some of the basics again. It's always good to put an argument on solid ground,³¹ diye yazmış odasından çıktığımda. O halde, bir yarasa olmanın nasıl bir şey olduğunu bilebilir miyiz, sorusu üzerine bir metin okuyorum. O esnada, onun alüminyum bir boru içinde karanlığı yararak, bir fırtına cephesini delerek Atlantik Okyanusu üzerinde süzüldüğünü hayal ediyorum, şimşeklerin ışığı içinde çift duvarlı pencereler, uyku maskeleri ve burunlar, kapalı gözler ve açık ağızlar, dudakların üzerinden akan tükürük, orada burada aşağı yukarı raks eden bir kitabın üzerinde bir okuma lambası, sahte rahatlık, dürüst korku.

Akabinde, siyah beyaz bir odada doğup büyümüş, dünya hakkındaki bütün fiziksel gerçeklikleri siyah beyaz monitörler üzerinden öğrenmiş ve ilk defa bir kırmızı gül gördüğünde bir şeyler öğrenip öğrenmediği tam olarak bilinmeyen, Mary adında hipotetik bir süper-bilimci hakkında bir metin okuyorum. O esnada onun; koyu kahverengi ahşap zeminli ve turuncu dolaplı mutfağına girdiğini, su ısıtıcısını açık çeşmenin altına tuttuğunu,

³⁰Sağlam zemin.

³¹Birkaç temel metni tekrar okuyun. Bir argümanı sağlam bir zemine oturtmak her zaman için iyi bir şeydir.

yerine yerleştirip çalıştırdığını ve sonra zencefil doğrama-ya başladığını hayal ediyorum, tak, tak, tak, tak.

Bizimle fiziksel anlamda bütünüyle aynı yapıda ve davranışları bizimle tamamen aynı, fakat tam bir içsel karanlıkla dolu olan, çelişkiye yer bırakmayacak şekilde tahayyül edilebilir varlıklar, her tür deneyimden uzak insanlar, zombiler hakkında bir metin okuyorum ve kaynar suyu kalın bir bardak içindeki zencefil parçalarının üzerine boşalttığını, hoş bir yakıcılığı olan buharın burnuna yükseldiğini, bardak doluncaya kadar beklediğini, su ısıtıcısını yerine koyduğunu ve ancak ondan sonra hmmm yaptığını hayal ediyorum.

Onu bir insan olduğuna ve bir yaşam sürdüğüne inandıran bir bilgisayara bağlı, kap içindeki bir beyin hakkında bir metin okuyorum ve elinde zencefil ayı koltuğa oturduğunu, ayakkabılarını çıkardığını, bacaklarını kendine doğru çektiğini ve boştaki eliyle bacakları üzerine bir battaniye serdiğini hayal ediyorum.

Bütün in halkı kullanılarak –sinaps başına bir insan– yapılacak bir beyin kopyası üzerine bir metin okuyorum ve televizyonu açtığını, televizyonda Alicia Keys ve Jay-Z'nin bir klibinin, *Empire State of Mind* ın oynadığını hayal ediyorum. Gözleri yaşardığı için görüntünün bulanıklaştığını hayal ediyorum, ama ağlamıyor, bunun yerine şarkı söylüyor, yüksek sesle şarkıya eşlik ediyor, göz-yaşlarına karşı, hayal kırıklığına karşı ve en sevdiği şarkıyı yazıldığı yerde ve zamanında söylemeyi istediği adamla değil de ancak şimdi evde söylüyor olmasına karşı şarkı

söylüyor. Zencefil çayını iyice burnuna yaklaştırıyor ve şarkı söylüyor, çayın içine, boş odanın içine ve dışarıya doğru; karanlık, soğuk, önemsiz şehrimize doğru.

Okumayı bırakıyorum. Empire State Building mavi renkte ışıldıyor.

Saçını ördüğünü hayal ediyorum. Dimdik oturuyor. Konsantre olmuş bir şekilde aynaya bakıyor, bir şeyler mırıldanıyor, becerikli parmakları saç tutamlarını birbiri içine geçiriyor. Banyonun içindeki havayı hayal ediyorum, belki bir on beş dakika önce duş aldı, aynanın buğusu geçmiş ama hava hâlâ koridordan ve odadan sıcak. Saçlarına bakıyor, tutam tutam örülmekte olan saçlarına, yavaş yavaş ama hiç durmaksızın örülen saçlarına, bunu biliyor, örgünün mükemmel olacağını ve bu sayede güzel görüneceğini de biliyor.

Kendine küpe yaptığını hayal ediyorum. Albatr incilerini, cilalı abanoz ve sedef parçacıklarını alıyor, keskin bir iğneyle delip, küpe vidasına sabitlenmiş olan naylon bir ipe diziyo. İpe geçirdiği her bir objeden sonra, geçici küpeyi havaya kaldırıp birkaç farklı açıdan bakıyor, sonra kulağına götürüyor, bağdaş kurup oturmuş halde işini yaptığı yatağın üzerinde duran küçük aynayı eline alıp bir süre kendisini ve küpeyi seyrediyor. Sonunda küpeyi tekrar; içinde tahta parçalarının, taşların ve tüylerin olduğu, önündeki beyaz bezin üstüne koyuyor, fazla olanı çıkarıyor, eksik olanı tamamlıyor.

Giyinip evden çıktığını hayal ediyorum. Ayakkabılarının kaldırımında çıkardıkları sesi, küpelerinden ve bileziklerinden gelen hafif çınlamayı, kokusunu hayal ediyorum. Ancak sokağa çıktığında kız arkadaşlarını aradığını hayal ediyorum. Anladıklarını hayal ediyorum. Geliyorlar, acele ediyorlar ve kısa süre sonra Glockenbach'taki bir barda oturuyorlar, gazlı beyaz şarabı atlayıp hemen cin tonik içiyorlar. Bir kulüpte olduklarını hayal ediyorum, P1, Paradiso, Erste Liga. Dans edişini hayal ediyorum. O dans ederken birçok kişinin ona baktığını hayal ediyorum.

İnsanların yüzde yetmiş iki sudan oluştuğunu hayal ediyorum. Güneşin etrafında saatte yüz yedi bin iki yüz sekiz kilometre hızla dönen bir kürede yaşadığımızı hayal ediyorum. Yaşam ve ölüm arasında gidip gelen bir kedi hayal ediyorum. Pi sayısını hayal ediyorum. Köşeli bir yuvarlak hayal ediyorum. Başka bir adamla yattığını hayal ediyorum.

Işığı kapatıyorum

Hiçbir şey bilmiyorlar. Binaya girdiğimde, giriş kapılarının yanında bulunan klasisist sütunların önünden geçtiğimde, bekçilerin, koyu kırmızı duvar halılarının, bakır kapı kollarının ve mermer zeminin olduğu lobinin içinden geçtiğimde bana her zamankinden farklı gözlerle bakmıyorlar, burası bir üniversite mi, yoksa kumarhane mi? Henüz bana yönelik bir reaksiyon göstermiyorlar, şimdi herhalde gelecek ve konuşmasını yapacak, diye düşünüyorlar, tabii bir şey düşünürlerse, muhtemelen bir şey düşünmüyorlar ama, kimlik kartımı gösteriyorum, başlarını sallıyorlar, sallarlarsa tabii, hayır, buraya giremezsin, bir daha asla giremezsin, demiyorlar, henüz demiyorlar.

Fuayede, asansörde veya koridorda tanıdık yüzler gördüm mü hâlâ birkaç dudak yukarı kalkıyor veya bir çene veya bir kaş, numarasını bana randevu verdiklerinde ezberlediğim odaya hâlâ girebiliyorum istediğim gibi: 7112. Oda oldukça dolu. İçeride yaklaşık elli kişi var.

Hâlâ misafiri olduğum profesör hâlâ tanıtıyor beni, hakkımda hâlâ güzel şeyler söylüyor, projem hakkında, bugün burada, karşılarında olmak ve ne düşündüğümü onlara anlatmak için Almanya'dan bu odaya gelene kadar arkamda bıraktığım uzun yol hakkında. Hâlâ dinliyorlar.

Bana bakıyorlar. Birçok göz bana bakıyor, hepsi farklı ama hepsi de aynı: şüpheli. Bana bakıyorlar. Ben onlara bakmıyorum. Gözlerini bana diktiler. Bir bakışla tarıyorum onları, birkaçını birden, arka arkaya, soldan üçüncü, arkadan ikinci, sağ ön sıradan dördüncü. Sonra odanın sağ arka köşesindeki yalnız ve kullanılmayan prize konsantre oluyorum. Oda uzun olmaktan ziyade geniş. Kötü bir şey değil bu. Önümde bir insan kalabalığı, kişisel olmayan, amorf bir kitle yok, beş altı sıra arkaya, on çift yana doğru açılan bu açık gözler şeridi var sadece. Gözlerin ait olduğu kafalar gergin, duruşları gururlu olarak nitelendirilebilir: Evet, buradayız ve seni dinliyoruz ve evet, burada olup seni dinlemeye yetecek kadar eğitimliyiz, ve evet, eğitimliyiz, konsantre olduk ve her şeyden önce, bir hata yaparsan fark edebilecek kadar hızlıyız, oğlum, saçma sapan bir şey anlatırsan senden önce fark edeceğiz, o zaman da göstereceğiz sana bunu. Elimizi kaldıracacağız, ve şimdi suratına bir şaplak ineceğini anlayacaksın, sen bize art arda söz verene kadar bekleyeceğiz, bekleyeceğiz ki mahvedebilelim seni, kurallar, adap ve terbiyen bunu gerektirir, terbiyen varsa tabii, ki kesin vardır, yoksa burada olmazdın, City University New York burası, kaltak ve burada felsefe yapıyoruz, şimdi birkaç argüman sunmaya bak bakalım, hoş geldin!

Argümanım var mı? Bunu şimdi söyleyeceğim size. Hemen söyleyeceğim. Size bilincin ne olduğunu bütün ayrıntılarıyla açıklamak istiyorum, uzun süre buna hazır-

landım sonuçta, Powerpoint sunumumun ilk sayfasına bakayım bir, meta-reprezentasyon, qualia, intrinsikalizm gibi şeyler yazıyor ve bu gördüklerimi bir anda komik bulmaya başlıyorum, çünkü aslında tek söylemek istediğim, aşikâr olan, herkesin bildiği bir şey, yani şu: İnsan bir şey yaptığı esnada ayrıca, bir şey yaptığını düşünürse yaptığı şeyi daha kötü yapar, çünkü bir şey yapmak veya düşünmek için ihtiyaç duyduğu gücün bir kısmını, “Ne yapıyorum ben burada?” diye düşünmek için harcar.

Mavi, yeşil, kahverengi gözlerinizi görüyorum, sarı, beyaz, siyah tenlerinizi, varsa saçlarınızı, bu sabah aynanın karşısında saçlarınızı düşündünüz mü, bu düşünceler iyi miydi, yoksa kötü mü, görüyorum. Kıyafetlerinizi görüyorum, tişörtlerinizi, kapşonlularınızı, deri eteklerinizi, size özel dikilmiş gömleklerinizi ve çizmelerinizi ve iç mekânlarda giydiğiniz ortopedik terliklerinizi, botlarınızı, spor ayakkabılarınızı ve yağmurdan dolayı lastik tabanlı topuklularınızı, arkanızdaki duvarın rengini görüyorum, halı zeminin pigmentlerini, masalarla sandalyelerin alüminyumunu ve onların arasındaki koyu renkli ahşap imitasyonları, projektör ışığının içinde dönüp duran toz taneciklerini görüyorum.

Laptopumun yanında duran sehpanın üzerindeki su şişesini ve yanındaki bardağı görüyorum. Bardak o kadar berrak ve temiz ki, şişe de öyle, en çok da su. Sonra yine önümdeki yüzlere bakıyorum, bedenlere, üstlerinde

bedenlerin oturduğu sandalyelere, sandalyelerin durduğu zemine. Orada burada birkaç ayak görüyorum. Masaları, duvarları, tavandaki havalandırma deliklerini ve neon borularını görüyorum. Neon borularının ışığı altındaki bedenlerin gölgelerini görüyorum. Hepsi farklı gölgele-
rin, çünkü çok sayıda neon borusu, çok sayıda beden ve bedenlerin neon borularına doğru durduğu çokça farklı açı var. Bütün bunların bu kadar çok ve farklı olduğunu görüyorum ve sonra yine su şişesine bakıyorum.

Kendime su koyuyorum. Birisi geçiriyor. Bardağı alıyorum, ağzıma götürüyorum. Gözlerimi kaldırmıyorum, önümde duran şeye ne kadar bakarsam bakayım değişmeyeceğini biliyorum, her zaman yamuk, renkli ve çok olacak, suyun tadı berrak ve temiz.

Excuse me? I think we are all curious to hear your talk. Would you like to begin?³²

Bir yudum daha su içiyorum. Sıvının soğukluğunu hissediyorum veya daha ziyade, sıcak olmayışını, renksizliğini görüyorum, biçimsizliğini kavırıyorum. Bir şeyin içime akıp yayılışını hissediyorum, dışarıda bir yerlerden; bulutların içinde yoğunlaşan damlalardan veya yerin altındaki kaya tabakalarından veya ovalardaki nehirlerden

³² Affedersiniz? Sanırım hepimiz konuşmanızı merak ediyoruz. Başlamak ister misiniz?

veya dağlardaki göllerden gelen bir madde. Biraz önce ben olmayan bir şeyin ben oluşunu hissediyorum, bir parçam haline geliyor, içimin derinliklerinde bir yerde, karanlıkta bu süreç yaşanıyor. Su benim sıcaklığımı, rengimi, biçimimi alıyor.

Ben oluyor. Ve insanlar sabırsızlanmaya başlıyor. Onlara dikkat etmiyorum. Projektör lambasının önündeki toz taneciklerine bakıyorum. Ve bir anda anlıyorum. Beynin bu dönüp duran toz taneciklerinden daha iyi bir şey olduğunu düşünmenin ne kadar kibirli bir şey olduğunu anlıyorum. Ve beynimin bu toz taneciklerinden sadece birazcık daha kompleks bir yapısı olduğunu düşünüyorum, şöyle ki, kendine sorabiliyor neden böyle bir yapısı olduğunu, neden böyle bir yapısı olduğunu vs.

Ve bir anda, beynimin her parçasının kendi içinde, projektör ışığının içindeki bu toz tanecikleri kadar kompleks ve onlar kadar sıkıcı, onlar kadar önemsiz ve onlar kadar harika olduğunu biliyorum, bu yüzden gevşiyorum, rahatlıyorum, beynimi bugün rahat bırakmaya karar veriyorum, dinlen beyin, iyisin, bak, toz tanecikleri, güzeller, değil mi?

Ve bunun ötesine geçen bütün sorular birdenbire anlamsızlaşıyor, dikkatle ve sessizce buharlaşıp uçuyorlar. Kafamda, içimdeki karanlığın içindeki berrak su ve önümdeki ışığın içinde uçuşan toz taneciklerinin verdiği

mutluluktan başka bir şey yok artık, toz taneciği olduklarını belki bilmediklerinin bilincindeyim, ama önemli değil, sonuçta oradalar ve güzeller, toz taneciği onlar.

Odanın içindeki insanların sesi gittikçe yükselmeye başlıyor, this is ridiculous,³³ diyorlar, ilk birkaçı ayağa kalkıp eşyalarını topluyor, benim olduğum yöne doğru bir takım işaretler yapıp başlarını salladıklarını görüyorum göz ucuyla, içlerinden ikisi çıkışa yaklaşıyor bile. Birdenbire daha da rahatlıyorum, daha da özgürleşiyorum, daha da memnun hale geliyorum. Bilincin ne olduğu bilinmek isteniyorsa sözcüklerin bir yardımını dokunmadığını sonunda anladığımdan tek kelime etmedim, sözcükler bilincin, deneyimin ve bununla birlikte yaşamın ölümüdür. Önemli olan şeyler, sadece şeyler ve her şeyin içinde kendine has, küçük bir bilinç var, bizim, benim veya seninki gibi kompleks, benmerkezci bir bilinçten yüz defa, milyonlarca defa daha küçük, hakiki ve gerçek bir bilinç, biz dünya değiliz, dünya dışarıdaki şeyler.

Odadan çıkarken ışığı kapatıyorum.

³³Bu ne saçmalık.

Ben geldim

Pencereler siyah

Dışarıya çıkıyorum. Bir ayağımı ötekinin önüne koyuyorum, belli bir yöne, belli bir hedefe doğru ilerliyorum, nereye gittiğimi biliyorum, ama dile getirme gereği duymuyorum, çünkü hedefim bütün organizmamı sarıp sarmalıyor, bir çekim alanının içindeyim, hadi, ileri, oraya, ve hedefimle olan ilişkim, ciğerlerimle, ciğerlerime çekilmek üzere hazır bir halde yerküreyi çevreleyen oksijen arasındaki ilişki kadar doğal, geniş kapsamlı ve kişisel olmaktan uzak.

Yürüyorum. Duruyorum. Bir araba. Yürümeye devam ediyorum. Bir kavşaktan geçiyorum, Kent ve North 3rd. Beynimin, kişiliğimi ve kişiliğimin deneyimini inşa eden bölgelerinden bağımsız bir nöron modeli, olası bir rota çiziyor: Metropolitan'dan sola, Wythe'den sağa, North 1st'ten sola, Berry'den sağa, Grand'dan sola, Bedford'dan sağa, South 1st'ten sola, Driggs'ten sağa, South 2nd'dan sola, Roebling'den sağa, South'tan sola, Havemeyer'den sağa, South 4th'tan sola, Marcy'den sağa, Marcy, Marcy, Marcy. Onu takip ediyorum.

Görüyorum: Bir Yahudi süpermarketi, Yahudi şapka dükkânı, ucuz mallar satan bir Yahudi dükkânı, Yahudi

yapı marketi, Yahudi eczanesi, Yahudi postanesi, şarküteri de olan bir Yahudi kasabı, tam Yahudi olmamakla birlikte vitrininde İbranice yazılar olan bir çiçekçi, bir giyim mağazası, bu mağazada da sahibinin dinine dair bir ibare yok, ayrıca: bir *diner*, bir *steakhouse*, steakhouse'ın otoparkı, steakhouse'ın otopark bekçisi, otobüslerin döndüğü daire, otobüsler, köprüye çıkan yokuş, köprü, köprünün altındaki manav, köprünün altındaki ucuz mallar satan dükkânlar, köprünün altındaki elektronik cihazlar satan dükkânlar, köprünün altındaki spor ayakkabı satan dükkânlar ve sonra: merdiven.

Ayaklarım birbiri ardına her basamağa dokunuyor, basamakların yanında, insanların caddeye; otobüslerin, arabaların, itfaiye araçlarının, kamyonların, taksilerin ve devriye arabalarının önüne düşmesini engelleyen tırabzanlar, sonra peron, perondan çatıların görünümü, perondan binaların cephelerinin görünümü, perondan köprünün ve köprünün ardındaki –beklendiği gibi metronun gelişiyle kapanan– bina cephelerinin ve çatıların görünümü.

Metro temiz ve gümüş renginde, parlıyor, metronun kapıları parlıyor, burada yer üstünden gitmesine rağmen adı metro, kapılar açılıyor, biniyorum, farklı renk ve biçimlerde insanlar görüyorum, farklı farklı giyinmiş, farklı amaçları olan insanlar, kapılar kapanıyor, burada yerin üstünden giden metro hareket ediyor, yavaş gidi-

yor, köprüye çıkış, köprü, gürültü, şimdilik sadece gürültü ve köprüden suyun görünümü, suyun üstünde: başka köprüler, köprülerin üstünde başka metrolar, metroların içinde başka insanlar, diğer kıyı, tünel, patlama, uzamın parçalanma sesi, orası ve burası arasındaki şiddetli bölünme: Pencereleler siyah.

Veya aynalar, bakış açısının genişliğine göre değişiyor veya bedenlerin, kıyafetlerin, tutamaçların, imdat frenlerinin ve patlama sesiyle çevrelenmiş güneş sisteminin tam bu kesitinde birlikte hareket eden her şeyin imgesi, güneş sistemi bu kesiti inmediğim duraklara taşıyor, belli bir ışığa doğru giden yol üzerindeki siyahın kısa kesintileri.

Vagonun içindeki zemini görüyorum, vagonun içinden bakıldığında hareket etmiyor, mutlak bir açıdan bakıldığında aslında hareket ediyor ve evrenin; itki, kütle, atalet, yerçekimi gibi farklı temel özelliklerine göre hesaplanan belli bir süreden sonra hızlanıyor. Metronun açık olarak tanımlanmış bir yörünge üzerinde, açık olarak tanımlanmış bir hedefe doğru gittikçe hızlanarak hareket eden zemini üzerinde stabil şekilde ayaktaım, elim, üzerinde benim bağıışıklık sistemim için tehlike oluşturmayan bakterilerin bulunduğu demir bir çubuğu sarıyor, kaslarımdan ve işitme kanalım içindeki bir organdan gelen sinyaller nedeniyle ağırlığıımı bir ayağıımdan ötekine aktarıyorum, zemin hareket ediyor ve kulaklarıım içinde bulunan sistem; hareket eden bir gezegende perçinlenmiş

raylar üzerinde hareket eden zemin üzerinde ayakta stabil bir şekilde durabileyim diye, tam da kasılması gereken kasların kasılmasını sağlıyor. Derken tren duruyor. İniyorum.

Sokağa ayak basıyorum. Sokağı geçip diğer tarafa ulaşıyorum, her yerde evler, ağaçtan, taştan ve çelikten, alçıdan, çimentodan, camdan evler. Önlerinden geçiyorum. Derken bir evin önünde duruyorum, tam ortasındaki girişin önünde, giriş bir metre genişliğinde, iki metre yüksekliğinde. Üstünde bir levha. Ben olan bedeni doksan derece sağa, girişe doğru çeviriyorum. Girişin içi karanlık, neredeyse siyah. İçeri doğru yürüyorum ve sonra içerdeyim.

Kalp atışlarımı hissediyorum

Karanlık bir odanın içinde dikiliyorum. Ayaklarım yerin üzerinde. Yer duvarlara dokunuyor, malzeme, renk ve işlev bakımından duvardan ayrılan şeyler asılı duvarlarda. Karanlık bir odanın içinde dikiliyorum, yanımda birisi duruyor, onun yanında da, önünde de, arkasında da, ayakta duranların tam sayısını kimse belirlemedi, ama çok kişi var, dikilenlerin bedenleri birbirine değiyor, sesleri ve bakışları da ve oda sıcaklığını, her birinin dayanılmaz olarak nitelendireceği bir seviyeye çıkartmayı başarıyorlar hep beraber.

Barın üstündeki televizyonda; bir tünelin sonundaki bir çim sahanın önündeki bir masanın üzerinde duran bir top belirlediği anda gürültü seviyesinin nasıl yükseldiğini algılıyorum. Ve topun yanında bir kupa var. Gerçi öncesinden daha çok veya daha hızlı değil ama daha yüksek sesle konuşuluyor benim olduğum odada, sokağın, şehrin, kıtanın ve okyanusun öte tarafındaki benim olmadığım odalarda. Tahayyül edilemez sayıda çift göz, bir kupanın yanında duran bir topun tahayyül edilemez sayıda farklı çözünürlükteki reproduksiyonunu içine alıyor, televizyonunun sesinin daha da açılması lazım, çünkü televizyonların önünde yapılan konuşmaların sesi yükseldi, televizyon yorumcularının sesleri yükseldi, önünde

bir topun bir masanın üzerindeki bir kupanın yanında durduğu çim sahayı çevreleyen on katlı tribündeki konuşmaların sesi yükseldi.

İki gün önceki maç hakkında konuşuyorlar veya beş gün önceki veya siyaset hakkında, diğer insanların ölmesini önlemek için ölen insanların olduğu ülkeler hakkında. Müslüman değillerse birazcık Müslümanlara sövüyorlar veya Hristiyan değillerse Hristiyanlara veya dine, aptallığa, geri kalmışlığa, insanların bizzat kendilerinin edip bulduğu sefalete. Falanca ve falancanın yeni şarkısı hakkında da konuşuyorlar, falanca markanın kıyafetleri hakkında, maaşları, vergi kanunu, tahviller, faizler ve suç işleyen bankalar hakkında, ev hayvanları, çocuklar, okullar ve gençlerde suç oranı hakkında, yabancılar, arabalar, göğüsler ve bira hakkında.

Banal şeyler hakkında konuştuklarını bilmelerine rağmen sesleri keskin, anlamlı bir renk kazanıyor, ya da bunu bildikleri için. Ve sohbet ne kadar uzarsa söylediklerinin değil; nerede, ne zaman, nasıl söylediklerinin önemli olduğunu daha belirgin olarak fark ediyorlar, şimdi, maçın başlamasına ramak kalmışken. Yüz doksan dört ülkeye, bütün zaman ve iklim bölgelerine dağılmış, her biri saniyede ortalama üç kelime konuşan milyarlarca insanın konuşması ses tellerince tesadüfen üretilen, ağızlar tarafından biçimlendirilen, nitrojen, karbondioksit ve oksijenle yayılan ses dalgalarından başka bir şey değil,

tınlamak için gereksinim duydukları sürenin aşılması bir yana hiçbir işlevleri yok. Daha sert, daha kesin, daha kısa, daha yüksek sesli, daha açık, daha tekdüze, daha parlak, daha uyanık oluyorlar, sözler, isimlerinin işaret ettiği şeyle uzaktan yakından alakası olmayan bir şeyi bekliyorlar sabırsızca ve bu sözleri söyleyenler bunu adları gibi biliyorlar ve konuşmaya devam ediyorlar, sürekli konuşmaya devam ediyorlar. Ve kamera masanın üstündeki kupanın yanında duran toptan geçip yeşil alana ve insan dolu duvara, oradan tekrar topa, masaya ve biraz daha ilerleyip karanlık tünelin içine doğru süzülüyor. Tünelin içinde bir hareketlilik var.

Tünelin içinde bir hareketliliğin olduğunu görüyorum ve omurgamın alt kısmında hafif bir çekme hissediyorum, neyse ki hafif bir çekme sadece, biraz önce yarım ibuprofen aldım, sanıyorum her şey iyi olacak, biraz ibuprofen, biraz da, içinde tam şu an bir hareketliliğin olduğu tünelden çıktığında 7 numaralı formayı taşıyacak oyuncu sayesinde, hareketliliğin ne olduğu henüz görülüyor, 7 numaralı formayı taşıyacak oyuncudur belki, ağırlığımı o an daha güçlü olan bacağıma aktarıyorum, bir yudum bira alıyorum, sırtımı bardan çekiyorum, sağ dirseğimle bara yaslanıyorum, bir yudum daha bira alıyorum, doksan derece açıyla dönüyorum, tekrar bara dayanıyorum, birayı tezgâha koyuyorum. Bir süre öyle duruyorum. Tünelde bir hareketliliğin olduğunu görüyorum. Üzerinde belli bir renk taşıyor. Hangi renk olduğu-

nu henüz tam olarak bilmiyorum ama bir renk olduğunu görüyorum, hiç kuşku yok. Etrafımdaki seslerin şiddetinin daha da yükseldiğini, sıcaklığın arttığını, dirseklerin daha da sertleştiğini, karınların daha da yumuşadığını ve kışkıların daha da inatçı hale geldiğini fark ediyorum. Bardan ayrılıp bir adım yana gidiyorum, yerdeki bir ayaktan kaçıp bir ayağa basıyorum, biri ayağıma basıyor, pardon, diyorum, hayvan herif.

Tünelden ilk çıkanın bir renk taşıdığını gördüğümde, hayvan herif, diyorum, *olé*, diyorum, hiçbir şey demiyorum, biramı içiyorum sadece. Hemen yanımda duran kadının belini kavriyorum güvenle. Poposuna ve göğüslerine bakıyorum, ben de, ben değil, ben sadece karanlık tünelin içine, tünelden ışığa ve milyarların gürültüsüne çıkan adamlara bakıyorum. Geliyorlar.

Biramdan bir yudum alıyorum. Geliyorlar. Bir vergi müşaviriyim. Geliyorlar. İnsanlara vergi borçlarına ilişkin bilgi veriyorum, bu işi iyi biliyorum, şükür, bu yüzden burada durup, bira söyleyip, parasını ödeyip, içebiliyorum. Yanlış ve doğru renkler içinde dışarı çıkıyorlar. Çimenlere doğru koşuyorlar. Biramdan bir yudum alıyorum. Biramdan bir yudum alıyorum, bir gece bekçisiyim. Çimenlere doğru koşuyorlar. Ve içlerinden bazıları bana el sallıyor, korunması gereken objelere bekçilik ediyorum, koruyorum onları. Deneme süresi bitince bir silah veriyorlar, Heckler & Koch, 9 milimetre çapında. Umarım bununla

kimsenin yüzüne ateş etmem gerekmez, barışçıl bir insanımdır, içlerinden bazıları tokalaşıyor farklı renkler taşımalarına rağmen, ama biri korumakla görevlendirildiğim objelere dokunmaya kalkarsa, o zaman bumm. Biramdan bir yudum alıyorum. On katlı dairenin içindeki çimenlerin kenarında çevik ve güçlü adımlarla koşuyorlar, bir tesisatçiyim, araba tamircisiyim, güneşlik teknikeriyim. Birazcık havaya sıcıyorlar, kaslarını gevşetiyorlar, ben patlak boruları tamir ediyorum, çoraplarını ve dizliklerini giyiyorlar, ben benzin pompalarının patlamasını önlüyorum, takım fotoğrafı için diziliyorlar, ben frenlerin frenlemesini sağlıyorum, ışık ve gölgelere hükmeden düğme, motor ve rulmanlara hükmediyorum, ben bir yatırım bankacısıyım, işsizim, öğretmenim, gazeteciyim, sigorta temsilcisiyim, elimden geldiği için yaptığım işi yapıyorum. İşte geldiler. Biramdan bir yudum alıyorum.

Saçlarım var. Tenim var. Bir kalbim var. Bir ismim var. Bu sabah bir adamı dövdüm. Dün gece bir kadını hamile bıraktım. Dişim ağrıyor. Farklı renkte çoraplar giyiyorum. Yatmadan önce dua ettiğimi asla itiraf etmem. Bazen camdan dışarı bakıyorum. Yedi farklı çiçek türü biliyorum. Bir annem var. Bir bahçem var, bahçemdeki yoldan geçince çimenliğe çıkılıyor, beyaz renkte temiz taşlar döşeli bir yol. Dün, doğumhanedeki nöbetimin sonunda, plasenta dolu bir torbayı çöpe attım. Bir çöp tenekesinin yanında uyudum ve yanağımda asfalttaki hafif pürüzleri hissettim. Dün bir dilenciye elli sent verdim.

Elimdeki bütün paranın bu olduğunu görünce yirmi beş sent geri verdi, sağ ol, dedim. Bir gün bir kedinin üstüne işedim, sarhoştum, çok komikti. Orgazm olmuş gibi yaptığım oldu. Farkına varmadım. Konfirmasyonumda boku düşündüm, açık kahverengi, beyaz boku, bir kapta veya bir yüzeyin üstünde değil, dünyadan kopmuş, kendinde bok'u. Para, spor, yemek, aşk ve uykunun dengeli bir ilişki içinde olduğu bir yaşam planı oluşturdum kendime. Biraz eskimiş ve biraz kısa bir kazağım var ama olsun, sıcak tutuyor, bu yüzden de giyiyorum, nisan ayında olmamıza rağmen dışarıda hava henüz bazen gerçekten soğuk.

İşte geldiler. Bir çimenliğin üzerinde duruyorlar farklı renkler içinde. Etrafımdaki insanlar ağız ve burunlarından çıkan sesleri artiküle etmeye uğraşmıyorlar artık: Bağırıyoruz.

Çimenlere koşuyorlar, bağırıyoruz, kararlı görünüyorlar, genç, cesur, bağırıyoruz. Ve tam şu an yeşil sahanın ortasındaki beyaz noktanın üzerinde duran, insan duvarları, kameralar ve dünyayla çevrili top pek önemli değilmiş gibi yapıyorlar henüz. Bağırıyoruz. Yüzlerini duvarlara doğru kaldırıyorlar, kameraların içine ve dünyaya doğru tutuyorlar. Onları umutlarımızla, öfkemizle, nefretimizle doldurmamıza hazır ve razılar, bütün bunları bizim için taşıyorlar ve düşmanlarımıza karşı koştukları zaman yanlarında götürecekler. Bağırıyoruz.

Şimdi, tribünle sahayı ayıran metal parmaklığı tutuyorum. Şimdi kumandayı sehpayı koyuyorum. Şimdi çimenlere dokunuyorum, şimdi birkaç çimen koparıyorum, şimdi onları parmaklarımın arasında ovalıyorum, şimdi istavroz çıkarıyorum. Kalp atışlarımı hissediyorum. Diğerlerine başımı sallıyorum. Şimdi artık sadece topu görüyorum.

Yüzümün üzerinde duran sıcak
havlu neredeyse soğudu bile.
Öndeki sehpayı kapatıyorum,
koltuğumu dik konuma
getiriyorum, New York'a inişe
geçiyorum. Kontrollü alçalmanın
yalancı huzuru. Bir jet motorunda
patlayacak bir şey olmadığını
biliyorum aslında. Sonra diğer
pencerelerin ışıkları ve bekleyiş,
alçalış, bekleyiş, alçalış ve
gürültüsü, kurtarıcı bir çarpma
sesi. Hiç uçak korkum yok, diye
düşünüyorum iniş pistinde yol
alırken. Nihai park pozisyonuna
varana dek kemerlerimi
çözmüyorum. Pencerenin önünde
iyi ışıklandırılmış, boş, asfalt
yüzeyler. Belki de gitmem yanılttı.
Ama başka beynim yok.

Kafesin biri, bir kuş aramaya çıktı...

† Kafka

BİZSİZ DÜNYA

HEINZ HELLE

“Çok modern, çok havalı, çok acayip...”

—Die Zeit

Heinz Helle'nin felsefi romanının isimsiz anlatıcısı, kız arkadaşını Atlantik Okyanusu'nun öte yakasında bırakarak New York'a gelmiştir, yalnızdır ve yavaş yavaş görünmez bir krizin içine düşmektedir.

Kız arkadaşını sevmektedir, ama sokakta yanından geçtiği her kadın yine de çekici gelmektedir. Tüm duygusal ve bedensel yaşantısının farkında olsa da davranışlarını değiştirememekte, diğer herkesin yaşamla hiç zorlanmadan başa çıkmasına hayretle bakmaktadır. Daha da kötüsü, beyni etrafını çevreleyen dünyayı hiç durmadan analiz etmekte, bu da insanlarla herhangi bir etkileşime girmesini –arkadaşlarıyla futbol maçı izlemesini, işten arkadaşlarıyla bir şeyler içmesini, kız arkadaşını teselli etmesini– neredeyse imkânsız hale getirmektedir.

Bizsiz Dünya'nın isimsiz anlatıcısının hiç susmayan beyni, insanın gündelik varoluşuna dair felsefi mücadeleleri tüm canlılığıyla, adeta mikroskobik bir detaycılıkla ortaya koyarken bize şu soruyu soruyor: İnsanlarla ilişkilerimiz, eylemlerimiz, hatta zihinlerimiz bile böylesi yürek burkan bir gizemle doluyken yaşamayı nasıl başarıyoruz?

ISBN 978-605-4820-50-4

9 786054 820504

